

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE – 15. ČERVNA 2025

Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi.

KOPULE BAZILIKY SAN PIETRO IN CIEL D'ORO S OSTATKY SV. AUGUSTINA,
Peregrinatio Ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet, Pavia, Itálie, 27. června 2015.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, skrze našeho Pána Ježíše Krista máme vírou přístup k naději, neboť Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého. V tomto Duchu prosme:

L: BOŽE, V TROJICI JEDINÝ, VYSLYŠ NÁS.

- Prosme za všechny, kdo byli křtem svatým povoláni do společenství trojjediného Boha, aby svou životní sílu hledali v Bohu a jeho všemohoucnosti.
- Prosme Trojjediného Boha, ať uvede na cestu pravdy všechny, kdo šíří lži, ať zastaví ruskou válku proti Ukrajině a ukončí nepřátelské akce v Pásmu Gazy, jejichž strašlivou cenu platí děti, staří lidé a nemocní.
- Prosme za děti, které letos poprvé přistoupí k svátosti smíření a přijmou eucharistii, aby s upřímností připravovaly svá srdce na den Tvého příchodu.
- Modleme se, aby každý z nás našel útěchu v osobním vztahu s Ježíšem, a od jeho Srdce se naučil soucitu se světem.
- Prosme za všechny věrné zemřelé, aby navěky patřili na slávu Trojjediného Boha.

K: Otče, pohled' na tvář svého Syna a přijmi modlitbu této své rodiny, aby posílena darem tvého Ducha byla znamením a prvotinou lidstva, které má účast na trojjediném tajemství tvé lásky. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

PŘED SVÁTOSTÍ TOUTO SLAVNOU V ÚCTĚ SKLOŇME KOLENA, BOHOSLUŽBU STARODÁVNOU
NAHRAĎ NOVÁ, VZNEŠENÁ, DOPLŇ SMYSLY, KTERÉ SLÁBNOU, VÍRA S LÁSKOU SPOJENÁ.

EUCCHARISTIE V KAPLI SVATÉHO KORPORÁLU V KATEDRÁLE V ORVIETU
Peregrinatio ad Miracula Fidei, Orvieto, Itálie, 12. června 2014.

EUCHARISTIE VE SVATYNĚ BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ V PARAY LE MONIAL. Dole: oltář sv. Markéty Marie Alacoque.
Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem, Paray le Monial, Francie, 27. června 2008.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

TĚLA A KRVE PÁNĚ – 22. ČERVNA 2025

Ty jsi kněz navěky podle Melchisedechova řádu.

J. E. Tomáš kardinál Špidlík, S.J., čestný občan Pustiměře při eucharistii v chrámu sv. Benedikta, 7. srpna 2005.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, svátost Těla a Krve Páně je vrcholem a zdrojem veškerého života Církve. Modleme se, aby z tohoto tajemství lásky pramenil dar jednoty a pokoje.

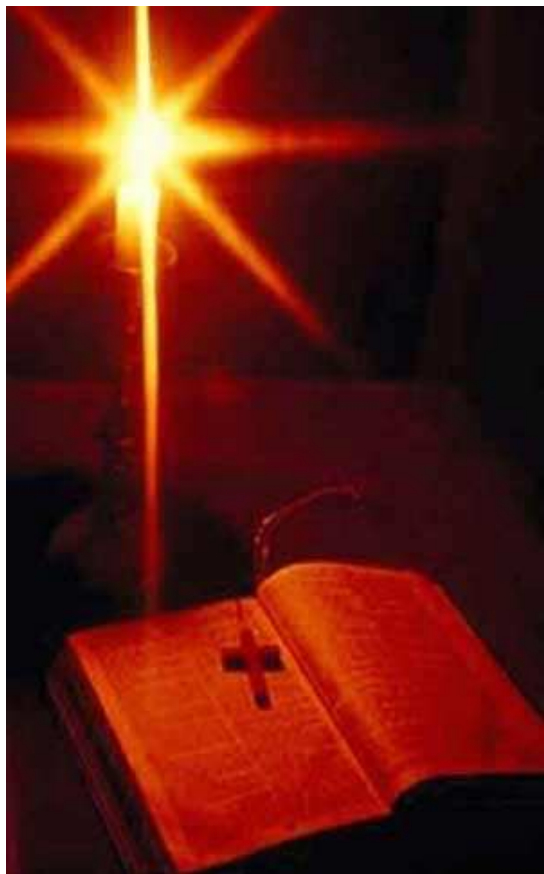
L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

- Prosme za Svatého otce Lva XIV., aby jako 'svědek naděje' ukazoval cestu tvé pravdy uprostřed pohnutých dějin současného světa.
- Prosme Pána, ať uvede na cestu pravdy všechny, kdo šíří lži, ať zastaví ruskou válku proti Ukrajině, a bezbranní obyvatelé Pásma Gazy ať mají přístup k humanitární pomoci.
- Prosme za kněze, služebníky oltáře, aby se stále více stávali podobnými tajemství, které slaví k slávě Boží a k spáse lidí.
- Prosme za děti, které poprvé přistupují k eucharistickému stolu, aby přinášely do rodin i do společenství Církve svých farností tvou radost.
- Modleme se, aby každý z nás našel útěchu v osobním vztahu s Ježíšem, a od jeho Srdce se naučil soucitu se světem.
- Prosme za věrné zemřelé, kteří se na pozemské pouti sytili Chlebem života věčného, ať mají účast na stole tvé hostiny v království Boha Otce.

K: Otče, tys všechno obnovil v Kristu. Dej, ať v nás, kteří se sytíme jeho Tělem a Krví, působí tvůj Duch. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

1. ČTENÍ – PŘ 8,22-31

Čtení z knihy Přísloví.

Toto praví Boží Moudrost: „Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, od pradávna před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jak nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi.“

ŽALM 8

Když se zahledím na tvá nebesa, dílo tvých prstů, – na měsíc, na hvězdy, které jsi stvořil: – Co je člověk, že na něho myslíš, – co je smrtelník, že se o něho staráš? Učinils ho jen o málo menším, než jsou andělé, – ověnčil ho ctí a slávou, – dals mu vládnout nad dílem svých rukou, – položils mu k nohám všechno: Ovce i veškerý dobytek, – k tomu i polní zvířata, – ptáky na nebi a ryby v moři, – vše, co se hemží na stezkách moří.

2. ČTENÍ – ŘÍM 5,1-5

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

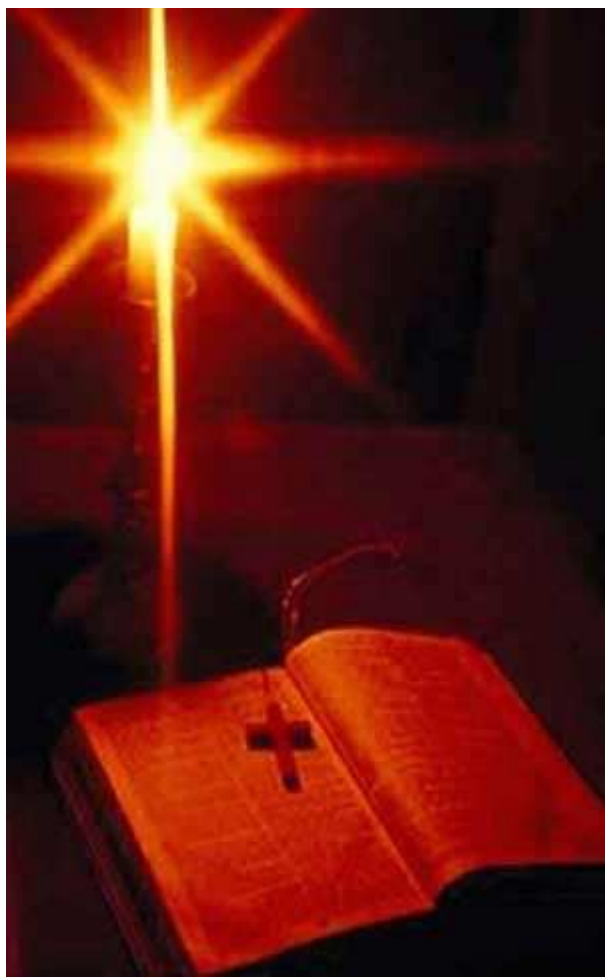
Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Ale nejen to! Chlubíme se i soužením. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost plodí osvědčenost, osvědčenost plodí naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

EVANGELIUM – JAN 16,12-15

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI TĚLA A KRVE PÁNĚ

1. ČTENÍ – GEN 14,18-20

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Melchizedech, král Šalemu, přinesl chléb a víno - byl knězem nejvyššího Boha - a požehnal Abrámovi slovy: "Požehnán buď Abrám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe a zemi. Veleben buď nejvyšší Bůh, který ti vydal do rukou tvé nepřátele." Abrám mu dal desátek ze všeho.

ŽALM 110

Hospodin řekl mému Pánu: "Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvým nohám." Žezlo moci ti podává Hospodin ze Siónu: "Panuj uprostřed svých nepřátel! Ode dne zrození je ti určeno vládnout v posvátném lesku: zplodil jsem tě jako rosu před jitřenkou." Hospodin přísahal a nebude toho litovat: "Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!"

2. ČTENÍ – 1KOR 11,23-26

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámал ho a řekl: "Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku." Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, číňte to na mou památku." Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

EVANGELIUM – LK 9,11B-17

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš mluvil k zástupům o Božím království a uzdravoval ty, kdo potřebovali léčení. Začalo se schylovat k večeru. Dvanáct (apoštolů) k němu přistoupilo a řekli mu: "Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu, protože tady jsme na opuštěném místě." Odpověděl jim: "Vy jim dejte jíst!" Řekli: "Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi." Bylo jich totiž na pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: "Rozsad'te je ve skupinách asi po padesáti!" Udělali tak a všechny rozsadili. Vzal pak těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal je, lámал a dával svým učedníkům, aby je předkládali lidu. Všichni se najedli dosyta a ještě se sesbírало plných dvanáct košů zbylých kousků.

Trojediný Bůh

„Ve všem, s čím se setkáváme, pozorujeme neřešitelné rozpory. K rozřešení těchto problémů nemáme jinou možnost než následující: Vybrat si to, co nám nabízí Nejsvětější Trojice, nebo smrt v bláznovství.“ Tato slova napsal Pavel Florenský, kterého dnes mnozí ve světě uznávají za jednoho z nejhlubších teologů mystéria Nejsvětější Trojice. Ale došel k tomu zvláštní osobní konverzí. Byl ateista a geniální matematik. Ale sama matematika jej přivedla ke křesťanství. Co je předmětem matematického studia? Nejsou to čísla sama. K čemu by bylo dobré shromažďovat čísla? Matematik studuje vztahy, které se dají číslu vyjádřit. Dokáže se tím zabývat vášnivě. Je známé, že matematici jsou nejroztržitější lidé. Jsou tak zabráněni do rovnic a logaritmů, že zapomenou na celé okolí. Ale každého napadne: Není to jenom hra, jako je luštění křížovek? Jaképak mohou být vztahy mezi mrtvými čísly a neživými věcmi? Opravdové vztahy jsou jenom mezi osobami. Lidé proto někdy radí mladému matematikovi: "Nech rovnic a logaritmů a zamiluj se! Vždyť život není matematika." Matematik se možná zamiluje, ožení se, stane se dobrým manželem a otcem rodiny. Ale v matematiku nepřestane věřit. Cení si ji proto, že studuje stále vztahy, a ne jenom chvilkové, jak je tomu mezi lidmi. I Florenský byl dobrý manžel, ale matematiky si vážit nepřestal. Studoval vztahy, které tu nacházel. Jednoho dne mu však přišla inspirace. Mají-li tu být vztahy věčně platné, musejí za nimi být i věčné osoby. Takové pak jsou jenom tři Božské osoby v jednom Bohu. Z toho pak vyplynul nečekaný závěr: existence Nejsvětější Trojice je nutná k tomu, aby matematika nezůstala jenom laciným hlavolamem.

Kantovi se zdálo, že vyznání jednoho Boha ve třech dobách nemůže mít nijaké zvláštní důsledky pro praktický život. Florenský začal postupně a důsledně ukazovat opak. Víra v Nejsvětější Trojici se nám zdá na první pohled protichůdná: tři nemohou být jeden, jedno není potřeba bezdůvodně dělit na tři. I teologie učí, že tu jde o tajemství víry, které logika nevyřeší. Vědci před tajemstvími unikají. Mají rádi jenom to, co je jasné. Hledají jasné ideje, idea clara et distincta, jak si to přál otec moderního myšlení René Descartes. Ale i je popírá praktický život. Vždyť ten se nám jeví jako plný protikladů, tak velkých, že na ně ani nechceme myslet. Jak bychom např. dokázali smířit nutnost pořádku a věčnou touhu člověka po svobodě? Obdivujeme pořádek ve vesmíru, kde se všechno děje podle neměnných přírodních zákonů. Máme rádi pořádek ve společnosti, v práci i doma. Přitom však bojujeme stále o to, abychom mohli jednat svobodně, nezávisle, podle své vůle. Jsou ty dvě věci slučitelné? Těžko a jen s jistými kompromisy.

A přece si ty dvě snahy neodporují v životě Božím. Tam jsou tři osoby, neskonale svobodné, ve vzájemném vztahu. Ale sjednotí se v jednotě Boží. A Bůh je absolutní, neměnná hodnota, zdroj všeho pořádku. Je to lidsky těžko myslitelné a ještě obtížněji uskutečnitelné. Ale přesto Bůh dává věřícím účast na svém životě v církvi. Proto už od založení byla odleskem trojjediného Boha. Po seslání Ducha svatého mnoho lidí v Jeruzalémě přijalo křest. Byli z různých krajů a různé mentality, ale měli, jak čteme ve Skutcích apoštolů (4, 32) "jedno srdce a jednu mysl". Jejich jednota byla odleskem jednoty Boží, a proto jediná pravá, jediná metoda, jak sjednotit svobodné lidi a celý svět.

To pak má velké důsledky k pochopení všech vztahů mezi lidmi. Žijeme ve státě, v rodině, v pracovních institucích, navštěvujeme kulturní a sportovní kroužky. Všude nacházíme stejný problém: musíme se tam zařadit jako jeden člen do jistého pořádku. Ale přitom máme rádi svobodu a nechceme se dát tuze omezit. Řešíme ten problém větším nebo menším kompromisem: trochu posloucháme, podřizujeme se, ale když se nám to zdá mnoho, utečeme. Není to vlastně tragické, ale nedovedeme vyřešit otázku, která je naprosto podstatná pro náš život: být svobodným a žít ve spořádaném světě?

A přece je ten problém řešitelný, ale musíme k němu přistoupit ze správného hlediska. Musí být podobné, jako při úvahách o Nejsvětější Trojici. Středověcí teologové následovali Boetia. Vyznali nejdříve, že je jeden Bůh. Víra učí, že jsou v něm tři božské osoby. Křesťan tu víru přijímá, ale není mu jasné, jako Kantovi, jaký by ta víra měla mít význam pro praktický život. Úvahy řeckých Otců církve vycházely z jiného stanoviska. Slovo Bůh je v Bibli rezervováno především první božské osobě, tj. Bohu Otci. V evangeliu se nám zjevil Ježíš Kristus jako pravý Bůh z pravého Boha, rovný Otci. Duch svatý je Duch Boží a zjevuje se jako třetí osoba v Trojici. Velký problém našeho myšlení je uznat, jak ty tři svobodné osoby se sjednotí tak dokonale, že je jenom Bůh. Je to možné?

Nemůžeme ovšem plně pochopit tajemství, ale jisté analogie nacházíme i na zemi. Svobodný chlapec a svobodné děvče se zamilují. Svobodně si slíbí věrnost a vzniká ze dvou osob jedno nerozlučné manželství. Jiný příklad už jsme uvedli. Svobodné osoby svobodně přijmou víru v Krista a sjednotí se v jediné církvi.

Tento postup je ovšem daleko přirozenější než opačný. Nemůžeme říci dvěma mladým: "Musíte se vzít a snažte se to udělat svobodně!" Z nutnosti svoboda nikdy nevznikne, jenom násilí. Ale ze svobody vzniká nutnost ne jako násilí, ale jako utvrzení svobody. Někomu něco svobodně slíbím, dám mu čestné slovo, a to slovo pak mne zavazuje. Ale ta nutnost vyšla ze mne, ne z nějakého vnějšího nařízení.

Tento postoj je klíč k pravému uspořádání všech lidských vztahů. Jejich základ je ve svobodném rozhodnutí. To rozhodnutí může být věčně platné. V tom je jeho velikost. Není doopravdy svobodný ten, kdo dnes slíbil a zítra slib zapře a nedodrží. Za svobody se rodí naopak stálost a pořádek, který je k životu stejně zapotřebí jako svoboda.

Musíme si ovšem přiznat, že to dnešní společnost těžko chápe. Lidé si navykli slibovat a nedodržet. Protože tím vznikají nesnesitelné zmatky, volá se po tom, aby byla nějaká pevná vláda, která udělá pořádek a utuží rozloženou kázeň. Nemůže to ovšem udělat jinak než násilím a omezením svobody. Nedivme se proto, že se v naší společnosti střídají periody nespořádané svobody s periodami diktátorské disciplíny. Jediný opravdový lék je v tom, aby lidé přistupovali k těmto problémům v duchu tajemství Nejsvětější Trojice, tj. aby hledali svobodné vztahy lásky jedni k druhým, které se pak uskuteční pevným slibem vzájemné věrnosti, která je odleskem věčné platnosti jednoho Boha.

„Duch Svatý otevívá hranice a boří zdi lhostejnosti a nenávisti“

(homílie papeže Lva XIV. o slavnosti Seslání Ducha Svatého, 8. června 2025)

Bratři a sestry,

„Nastal den, který jsme očekávali, kdy [...] Pán Ježíš Kristus, oslaven svým vzkříšením a nanebevstoupením, seslal Ducha Svatého“ (sv. Augustin, Discorso 271, 1). A také dnes se ožívuje to, co se stalo ve večeradle: jako prudký vítr, který nás rozechvívá, jako hluk, který nás probouzí, jako oheň, který nás osvítí, sestupuje na nás dar Ducha Svatého (srov. Sk 2,1-11).

Jak jsme slyšeli v prvním čtení, Duch svatý působí v životě apoštolů něco mimořádného. Po Ježíšově smrti se uzavřeli ve strachu a smutku, ale nyní konečně dostávají nový pohled a porozumění srdce, které jim pomáhá interpretovat události, které se staly, a prožít hlubokou zkušenost přítomnosti Vzkříšeného: Duch Svatý přemáhá jejich strach, rozbíjí vnitřní pouta, uklidňuje rány, pomazává je silou a dává jim odvahu vyjít vstříc všem a hlásat Boží skutky.

Úryvek ze Skutků apoštolů nám říká, že v Jeruzalémě bylo v té chvíli shromážděno mnoho lidí různého původu, a přesto „každý je slyšel mluvit ve své vlastní řeči“ (v. 6). A tak se o Letnicích otevřely dveře večeradla, protože Duch otevřel hranice. Jak řekl Benedikt XVI.: „Duch Svatý dává porozumění. Překonává rozkol, který začal u Babylonské věže – zmatek srdcí, který nás staví proti sobě – a otevírá hranice. [...] Církev se musí stále znovu stávat tím, čím již je: musí otevírat hranice mezi národy a bořit bariéry mezi třídami a rasami. V ní nesmí být nikdo zapomenut ani opovrhován. V církvi jsou pouze svobodní bratři a sestry Ježíše Krista« (Homílie na Letnice, 15. května 2005).

Zde je výmluvný obraz Letnic, nad kterým bych se s vámi rád zamyslel. Duch otevírá hranice především v nás. Je to dar, který otevírá náš život lásce. A tato přítomnost Hospodina rozpouští naši tvrdost, uzavřenost, sobectví, strachy, které nás blokují, narcismus, který nás nutí točit se jen kolem sebe samých.

Duch Svatý přichází, aby v nás vyzval k boji proti riziku života, který se ztrácí, pohlcen individualismem. Je smutné pozorovat, jak ve světě, kde se množí příležitosti k socializaci, paradoxně riskujeme, že budeme osamělejší, stále propojeni, ale neschopni »vytvářet sítě«, stále ponořeni do davu, ale přesto ztracení a osamělí cestovatelé.

Duch Boží nám však pomáhá objevit nový způsob, jak nahlížet na život a žít jej: otevírá nás setkání s námi samými za maskami, které nosíme; vede nás k setkání s Bohem a učí nás zakoušet jeho radost; přesvědčuje nás – podle slov Ježíše, která jsme právě vyslechli –

že pouze pokud setrváme v lásce, dostaneme také sílu zachovávat jeho slovo a být jím proměněni. Otevírá hranice v nás, aby se náš život stal prostorem, kde je místo pro všechny.

Duch navíc otevírá hranice také v našich vztazích. Ježíš totiž říká, že tento dar je láska mezi Ním a Otcem, která přichází, aby přebývala v nás. A když v nás přebývá Boží láska, jsme schopni otevřít se bratřím, překonat svou zatvrzelost, překonat strach z těch, kteří jsou jiní, a kultivovat vášně, které se v nás bouří. Duch však proměňuje i ty nejskrytější nebezpečí, která znečišťují naše vztahy, jako jsou nedorozumění, předsudky, manipulace. S velkou bolestí myslím také na situace, kdy je vztah zamořen touhou ovládat druhého, což často vede k násilí, jak bohužel dokazují četné případy vražd žen v poslední době.

Duch Svatý v nás naopak pěstuje plody, které nám pomáhají žít skutečné a dobré vztahy: „Lásku, radost, pokoj, velkorysost, laskavost, dobrotu, věrnost, mírnost, sebeovládání“ (Gal 5,22). Tímto způsobem Duch rozšiřuje hranice našich vztahů s druhými a otevírá nás radosti bratrství. A to je rozhodujícím kritériem i pro církev: jsme skutečně církví Vzkříšeného a učedníky Letnic, pouze pokud mezi námi nejsou hranice ani rozdělení, pokud v církvi umíme komunikovat a vzájemně se přijímat, pokud integrujeme naše odlišnosti, pokud se jako církev stáváme prostorem, který je vstřícný a pohostinný vůči všem.

Konečně Duch svatý otevírá hranice i mezi národy. O Letnicích apoštolové mluvili jazyky těch, s nimiž se setkali, a chaos Babylonu byl konečně uklidněn harmonií vytvořenou Duchem. Rozdíly, pokud Boží dech sjednocuje naše srdce a umožňuje nám vidět v druhém tvář bratra, se nestávají příležitostmi k rozdělení a konfliktu, ale společným dědictvím, z něhož můžeme všichni čerpat a které nás všechny vede společně na cestu bratrství.

Duch boří hranice a bourá zdi lhostejnosti a nenávisti, protože „nás všechno učí“ a „připomíná nám Ježíšova slova“ (srov. Jan 14,26); a proto nejprve učí, připomíná a vtiskuje do našich srdcí přikázání lásky, které Ježíš postavil do středu a na vrchol všeho. A kde je láska, tam není místo pro předsudky, pro bezpečné vzdálenosti, které nás oddalují od bližních, pro logiku vyloučení, kterou bohužel vidíme i v politickém nacionalismu.

Právě při oslavách Letnic papež František poznamenal, že „dnes je ve světě tolik sváru, tolik rozdělení. Jsme všichni propojeni, a přesto jsme od sebe odloučení, znečitlivěli lhostejností a utlačování osamělostí“ (homilie, 28. května 2023). Tragickým znamením toho všeho jsou války, které zmítají naší planetou. Vzájemně Ducha lásky a míru, aby otevřel hranice, zbořil zdi, rozptýlil nenávist a pomohl nám žít jako děti jediného Otce, který je v nebesích.

Bratři a sestry, Letnice obnovují Církev, obnovují svět! Ať silný vítr Ducha Svatého vane nad námi a v nás, otevírá hranice srdce, daruje nám milost setkání s Bohem, rozšiřuje obzory lásky a podporuje naše úsilí o budování světa, v němž vládne mír.

Nejblahoslavenější Maria, ženo Letnic, Panno navštívená Duchem, Matko plná milosti, provázej nás a přimlouvaj se za nás.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

„Sdílel jsem s papežem naději i bolest pro Ukrajinu“

Naděje, modlitby, svědectví lidskosti a smutek nad nedávnými intenzivními útoky na Ukrajině – to vše sdílel s papežem Lvem XIV. apoštolský nuncius v této válkou zmítané zemi, arcibiskup Visvaldas Kulbokas, při setkání v pátek 6. června ve Vatikánském apoštolském paláci.

Vaše Excellence, jaké bylo vaše první setkání s papežem Lvem XIV.

Bylo to velmi důležité setkání, připravené mnoha modlitbami: mými osobními, modlitbami mých spolupracovníků z nunciatury v Kyjevě, biskupů, dokonce i některých státních úředníků na Ukrajině a bývalých farníků v Litvě. Protože to bylo především duchovní setkání. Bylo to moje první setkání s papežem Lvem a jsem za něj velmi vděčný. Bylo poměrně dlouhé a zaměřené hlavně na otázky, které se týkají nás jako církve v době války. Bylo pro mě důležité vnímat papežovo srdce, stejně jako bylo důležité sdílet s ním mé vlastní zkušenosti, zejména duchovní, z této válečné doby. Bylo to také velmi útěšné setkání, naplněné modlitbou. To chci zdůraznit, protože modlitba je naší hlavní zbraní. Tak to o modlitbě říkám já a také Svatý otec ji nazývá nejmocnější zbraní ze všech.

Zbytek audience se týkal některých konkrétních záležitostí, mezi nimi bombardování, ke kterému došlo v noci na 6. června v Kyjevě, Ternopilu, Lucku a dalších regionech a městech Ukrajiny. Potom jsme mluvili o tom, co znamená žít, aniž byste mohli usnout, ani se volně pohybovat mezi městy a v nich samotných. Závěr setkání byl ten, že my jako církve jsme i v nejhorších situacích svědky toho, co Bůh dokáže – navzdory lidským slabostem a hříchu. To je naše naděje a jsem Svatému Otci hluboce vděčný za toto sdílení a tuto chvíli modlitby, kterou budu sdílet se všemi po svém návratu na Ukrajinu.

Zmínil jste masivní ruský útok na několik ukrajinských regionů. Jak byste popsal celkovou situaci v zemi?

Situace se liší region od regionu. Například v Chersonu byla zničena budova regionální správy. Bombardování tam trvá už čtyři roky – kvůli častým útokům není ani deset minut klidu. Jiná místa, jako Oděsa, Záporoží a Charkov, jsou neustále v pohotovosti, i když s určitými přestávkami. Pak je tu zbytek země, kde jsou poplachy méně časté. Ale i v hlavním městě Kyjevě je těžké najít alespoň jednu nebo dvě noci v měsíci, kdy nedojde k alespoň útokům dronů. Například zaměstnanci nunciatury, kteří bydlí ve vyšších patrech, často chodí do práce pozdě a říkají mi, že nebudou moc produktivní, protože nemají fyzickou sílu na práci. K tomu se přidávají další potíže – během útoků jsou zavřené supermarkety, banky, státní úřady a školy, a dokonce jsou pozastaveny i ministerské schůze. Již funguje několik podzemních škol a dalších 140 se staví po celé zemi. V celých

regionech, jako je Sumy, se děti scházejí pouze při návštěvách skupin, jako je sdružení „Andělé radosti“, které pro ně organizuje besídky.

Mohl byste nám říct více o situaci na frontě?

Rád bych zdůraznil jednu velmi důležitou věc. Na frontě umírající vojáci žádají jen o jedno: odpuštění svých hříchů. V tu chvíli jim nemůže pomoci žádný lékař ani chirurg, pouze vojenský kaplan nebo někdo pověřený, aby se za ně modlil. Totéž platí pro zraněné a traumatizované. Psychologové mi často říkají, že církev má velký potenciál, protože kněží, řeholníci i řeholnice, kteří mají dlouholeté zkušenosti s prací s lidmi v obtížných situacích, jsou mnohem pozitivněji přijímáni zraněnými – i těmi těžce zraněnými. Je to tedy práce, kterou je církev s to vykonávat, a to i na psychologické úrovni.

V médiích často vidíme obrazy války, ničení a utrpení. To nás přirozeně znepokojuje a mnozí cítí potřebu se od toho distancovat, aby si uchovali vnitřní klid, ale existuje také riziko, že ztratíme soucit. Jak skloubit soucit tváří v tvář tak kruté realitě se zachováním vnitřní radosti?

Jsou zde dva aspekty. Jeden je velmi tragický: pokud v 21. století není mezinárodní společenství schopno bránit mezinárodní humanitární právo ani mezinárodní právo jako takové, je to velká tragédie. Tato myšlenka mě vede k dalšímu závěru: naše jediná naděje spočívá v Bohu, který inspiruje k činu, oddanosti, obětavosti, vytrvalosti a odvaze. Když mluvím o naději a radosti, mám na mysli také naději a radost, kterou vojenským kaplanům přináší jejich práce na frontě: modlí se, zasvěcují vojáky Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a rozdávají růžence. Vzpomínám si, jak mi jeden voják řekl: „Včera jsem viděl zemřít dva své kamarády. Nemůžu říct jejich ženám, že jejich manželé jsou mrtví, protože to nemůžu dokázat – viděl jsem to jen na vlastní oči. Pro mě je to velká bolest.“ A pláčou. Pro mě jako nuncia je velkou útěchou mluvit s těmito lidmi – dokonce i s vojenskými veliteli – a vidět, jaké srdce mají vojáci. Když s nimi mluvím, jsem svědkem nejen jejich lidskosti, ale také jejich touhy růst v lidskosti. Říkají: „Když nemáme dost peněz na léčbu našich kamarádů, dáme je ze svých platů.“ To je pro mě svědectvím toho, jaká by měla být lidskost: pomáhat si navzájem.

Vaše Excellence, chtěl byste ještě něco dodat?

Moje setkání s papežem Lvem se uskutečnilo po jeho rozhovoru s ukrajinským prezidentem u příležitosti inaugurační mše jeho pontifikátu, a po jeho telefonátu s prezidentem Ruské federace. I světoví vůdci alespoň těmito symbolickými gesty projevují ochotu udržovat v těchto těžkých časech kontakt s církví a Svatým otcem.

Řekl bych, že tyto kontakty ještě více podtrhují roli papeže – nejen pro církev, ale pro celé lidstvo. A v tom vidím povinnost každého katolíka, aby se v těchto dnech modlil k Duchu Svatému: za církev, za Svatého otce, aby síla církve a Ježíše Krista přinesla ovoce.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

*„Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

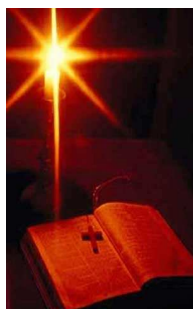
LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 16. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Oko za oko a zub za zub.' Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, (tomu) nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej." (Matouš 5,33-37)

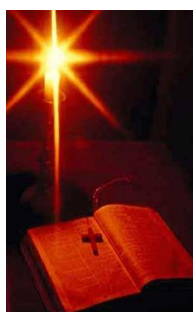

Oko za oko, zub za zub. Známe fyzikální zákon odporu. Je tak tvrdý, jak tvrdý byl náraz. V psychické sféře se projevuje podrážděností a reakcí. proto není radno dráždit nebezpečná zvířata. Analogicky převzala lidská společnost tento princip sebeobrany. Začala popravovat vrahy, konfiskovat jmění těm, kdo k němu přišli nepoctivostí, pobíjet vojáky, kteří vpadli do země. jsou to první projevy lidské spravedlnosti a řádu. Kristus výslovně dodává, že tak bylo řečeno "starým". Vždyť i Židé se ve Starém zákoně začali organizovat a měli se řídit jistými zákony. Nebylo by snadné přimět dnešní společnost, aby od tohoto principu upustila. Hledíme jej ovšem zmírnit, tresty umenšovat, ale od základního postoje spravedlnosti nemíníme ustoupit. Přejít ke spravedlnosti vyšší, kterou učí Kristus, mohou dobrovolně ti, kteří lépe pochopili evangelium a mají víc milosti. Ale i těm, kdo stojí ještě pevně na "starém" zákoně, musíme připomenout důležitou okolnost. Platí-li 'oko za oko' ve zlém, musí platit i v dobrém. Jsme tedy bližním povinni odplatit ve stejné míře i všechno dobré, které jsme dostali. To pak není malý úkol.

Udeří-li tě někdo na tvář, nastav mu i druhou. Znamená to, že se nemá odporovat zlému? Spíše tu jde o způsob, jak zlo paralyzovat, zneškodnit. Narazí-li přívál vody na hráz, snadno ji provalí a smete to, co na ní stálo. Vylíje-li se naopak na plošinu písku, propadne se do země. Zlo je vždycky násilné a násilím se jenom rozmnoží. Tichostí a pokorou se překonává. O této pokoře se vypravuje v knize Otců podobenství. Cedry řekly šípkovým růžím: „Jste malé a slabé, a přesto se v bouřích nezlámáte, zatímco my jsme velcí, a přece se polámeme a někdy i vyvrátíme.“ Růžové keře jim odpověděly: „Když přijde bouře a vanou vichry, stlačí nás na tu nebo onu stranu, ale právě proto se nezlomíme. Vy však vzdorujete větru, jste proto v nebezpečí.“ A stařec k tomu přidal

poučení: „Je třeba uhnout při urážce, nechat zlobivého, ať se zlobí, neodporovat mu. Jen tak nám neuklouznou špatná slova a nedáme se vyprovokovat ke zlým skutkům.“

Tomu, kdo tě prosí, dej, kdo žádá o půjčku, půjč mu! Nemáme-li odporovat násilí, jak bychom mohli odepřít někomu, kdo pěkně prosí? A přece i žadonění je jistý druh násilí. Když mu podlehnou matky, rozmazlí dítě. Máme dát každému žebráku, i když víme, že podvádí, jenom proto, že prosí o almužnu ve jménu Božím? Křesťanská tradice stanovila všeobecné pravidlo pro rozdělování almužny. Ze svého majetku a ze svých příjmů si má každý nechat pro sebe, kolik potřebuje ke svému životu. To, co přebývá, má dát potřebným. Těžko je ovšem stanovit v konkrétním životě, co člověk skutečně potřebuje. Závisí to na jeho zdraví, postavení v rodině, ve společnosti, ale i na jeho osobní dokonalosti, na jeho ideálu následovat Krista. Nemůže se tedy konkrétně předepsat nikomu, kolik má druhému dát nebo půjčit. Každý sám ať vidí své možnosti. Ale ať si je vědom, že tím neztrácí. Jsou to naopak peníze půjčené či uložené na věčnost. Tam totiž uslyší Kristův hlas: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40).

ÚTERÝ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 17. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu své přísahy.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahajte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého.

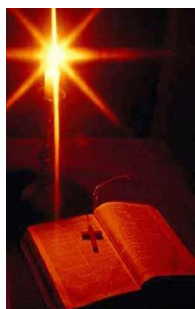
(Matouš 5,33-37)

Nepřítel ve Starém a Novém zákoně. Nepřítel je výraz, bez kterého se nemohou psát dějiny národů. Hrdinové národů jsou ti, kteří přemohli nepřátele, pobili je a zahnali za hranice země. Týž motiv je ovšem i v dějinách biblických. Ale je tam i něco zvláštního. Nepřátelé se objeví tehdy, když se stal Izrael nevěrný Pánu. Když se k Bohu navrátí, Bůh vzbudí osvoboditele, kteří zvítězí nad nepřáteli mocí Boží. Kromě toho se nepřátelé neodvážejí napadení, když vidí Hospodinovu moc. Ale je tu ještě jiný motiv. Teritoriem nepřátel je země pohanů. V izraelském lidu by nepřátelé neměli existovat. Všichni jsou bratři, mají společného otce Abraháma. Nový zákon je pokračováním a zdokonalením toho, co bylo u Židů. Křesťan si má tedy na prvním místě být vědom, že žádný nepřítel mu nemůže uškodit, že požívá zvláštní Boží ochrany. Koho se nemusíme bát, toho obyčejně ani nemůžeme nenávidět. Ale do šířky a univerzality dorostl druhý motiv. Nepřátelé nemají být uvnitř Božího lidu. Nový Boží lid pak je církev, která je univerzální, určená k tomu, aby zahrnula všechno lidstvo. Není tedy pro nepřátele místo v Božím království.

Láska, která dává. Zmizení všech nepřátel ze zemského povrchu je ideál, který se plně uskuteční až v době poslední. Zatím však na světě nepřátelé jsou. Žalmista si pesimisticky povzdychne, že je jich víc než vlasů na hlavě. Jak je možné je milovat? V této souvislosti si musíme uvědomit, že slovo láska je dvojznačné. Jedna je toužící, druhá je dávající. Máme rádi to, co sice nemáme, ale přáli bychom si to mít, protože to potřebujeme, nebo proto, že nám to působí radost, že je to příjemné. V tomto smyslu nebudeme milovat nepřátele. Budeme před nimi přinejmenším utíkat. Druhá láska je však typicky křesťanská, je to obraz nebeského Otce, který dává ze svého bohatství všem, ať jsou mu za to vděční či nikoliv. O této druhé lásce praví Kristus, že je to známka, podle které se poznají jeho učedníci. Mají milost a štěstí v Bohu, proto rádi dávají těm, co nemají, ať už jsou to přátelé nebo nepřátelé. Jsou si vědomi, že sami dostávají od Boha tolik, že jim přebývá.

Nepřítel v mnišské literatuře. Dějiny Starého zákona, podobně jako dějiny jiných národů, jsou plny bojů, v nichž se vítězí, ale kde jsou i porážky. I v Novém zákoně se duchovní život představuje jako boj; zvláště ve staré mnišské literatuře je tento motiv podrobně zpracován. S kým však máme bojovat? Ne s lidmi, ale se zlými duchy. Ti pak vstupují do našeho vědomí ve formě zlých myšlenek, pokušení, nápadů. Je jich mnoho, ale dají se roztrždit do skupin. Evangrius spočítal nepřátelské národy, se kterými se musel Izrael potýkat. Bylo jich sedm. Ale na počátku bylo třeba utéci z Egypta, celkem jich tedy bylo osm. V tomto duchu sestavil osm hlavních pokušení, která nás napadají a proti kterým je třeba celý život bojovat: požívačnost, smyslnost, lakomství, hněv, smutek, lenost, ctižádnost a pýcha. Kdo se naučil tyto nepřátele ubíjet, jakmile se objeví, ten dále vede biblickou „svatou válku“ ve formě křesťanské.

STŘEDA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 18. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí." (Matouš 6,1-6.16-18)

Skutky před lidmi. Objevujeme jistý protiklad v textech evangelia. Křesťané mají být světlo světa (Mt 5,14), jsou jak město na hoře, které se nemůže skrýt (Mt 5,15), mají vydat svědectví. Měli by tedy zásadně konat skutky před lidmi, protože ty jsou nejlepším kázáním. Ale v tomto naučení zřejmě Kristus nemyslí jen na vnější stránku skutků, ale

spíše na úmysl, který ke konání vede, tj. lidská pochvala a obdiv. V mravním slovníku říkáme tomuto motivu ješitnost, ctižádostivost. Duchovní autoři ji nazývají zlodějkou. Ta si sedne k cestujícím a ujišťuje je, že má s nim i stejnou cestu, ale nakonec je okrade. Ješitný i ctnostný dělají dobré skutky. Rozdíl je v tom, pro koho je dělají a od koho tedy očekávají odměnu. Protože je touha po cti tak úzce spojena se vším, co děláme, je třeba častěji vzbudit dobrý úmysl. Jako příklad je uváděn svatý Bernard, kterého napadlo, když nadšeně kázal, že to nedělá pro Boha, ale pro svou slávu. Měl tedy přestat? Odpověděl tomuto nápadu pro svou vlastní jistotu: "Pro tebe jsem nezačal, pro tebe ani neskončím".

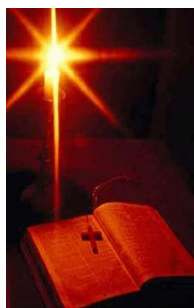
Když se postíte, nemějte smutný výraz. Nedivíme se, že se někdo chlubí svou dobročinností. Ale je vlastně směšné stavět na odiv své umrtvování, zapírání, svůj půst. Popírá se tím ctnost sama. Jasný a zářící obličej mívá ten, kdo prožívá něco, co mu dělá dobře. Pozorujeme to při jídle, ve sportu, ve společenském styku. Ukazuje-li smutný obličej ten, kdo se postí, dává najevo, že nevěří v prospěšnost a účinnost křesťanského zapírání. Půst totiž znamená v širším slova smyslu všechny příležitosti, při kterých se musíme zapřít. Dostaneme například návštěvu v nevhodnou dobu. Je chvályhodné, že se rozhodneme návštěvníka přijmout. Ale děláme-li to s nevrlostí, znehodnotili jsme dobrý skutek. Bůh miluje radostného dárce (2 Kor 9,7). U toho, kdo je dokonalý, je ta radost spontánní. Začátečník se ovšem musí přinutit. Ale ani to přinucení není smutné. Učit se hrát na housle je dosti namáhavé, ale na dobrém hudebníku je vidět, že i pracná cvičení dělá rád. Ví dobře, že jsou dočasná a že brzy bude hrát s nadšením.

Bůh, který vidí v skrytu, odměňuje v skrytu. Modlitba je rozhovor duše s Bohem. Čím důvěrnější je styk s druhým, tím víc se uchylujeme do ústraní. I Ježíš se chodil modlit na hory. Modlil se ovšem i v chrámu. Proto dodnes hájí církev obojí druh modlitby: veřejnou i soukromou. Ale i při veřejné modlitbě je její opravdová hodnota vnitřní, skrytá. Navenek pronášíme všichni stejná slova, ale jejich upřímnost se liší od osoby k osobě. A proto také Bůh „odměňuje v skrytu“. Zjevuje, že modlitbu vyslyšel. Ten, kdo ho prosil, to ví, ostatním to těžko může dokázat. Řekli by mu, že se to stalo náhodou. Ale on si je jist, že to byl Bůh, který ho vyslyšel. Přijít do kostela k bohoslužbám stojí někdy námahu. Lidé vidí, že je člověk unaven. Ale Bůh mu přitom vskrytu dal radost, kterou by nezaměnil za nic jiného. Náboženský život, osobní svatost a dokonalost se tedy dají těžko měřit vnějším pozorováním. Jsou to skryté hodnoty, perly, které se zalesknou až v záři vycházejícího slunce, tj. Krista, který přijde ve slávě a zjeví také slávu těch, kdo jsou s ním úzce spojeni.

Díváme se rádi na fotografie, kde dobře vypadáme, rádi omlouváme své chyby, děláme si o sobě iluze, mnoho věcí si nepřipouštíme, někdy si ani moc nerozumíme. Jinak nás vidí lidé kolem. Vidí nás s odstupem. Někteří nás podceňují, kritizují, závidí nám, nebo zase nás přeceňují; většině lidí jsme lhostejní. Ani lidé kolem nás nemohou do nikoho vidět. Jediný, kdo vidí až do nejskrytějších zákoutí našeho srdce je Bůh. Bůh vidí i to, co je skryté. Proto si máme každý den při zpytování svědomí při večerní modlitbě vzít zrcadlo Desatera a tam poznáme, jakými opravdu jsme a jakými bychom chtěli být. A když se pravdivě poznáme, tak určitě

budeme mít touhu být lepšími a Ježíš nám k tomu pomůže. "Verba movent exempla trahunt". Naším nejlepším kázáním je život, příklad života, konání dobra. Pán Ježíš však vyzdvihuje u všech vnějších činů především úmysl se kterým všechno konáme. Kéž bychom všechno co konáme, dělali ne ke své vlastní oslavě, ale ke cti a slávě Boží.

ČTVRTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 19. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Když se modlíte, nebuďte přitom povídají jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky." (Matouš 6,7-15)

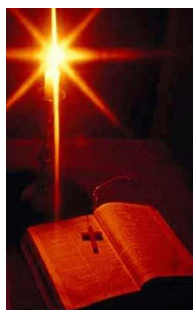
Otče. Na otázku, proč je Otče náš nejdůležitější křesťanskou modlitbou, odpovídá sv. Cyprián: "Kterou modlitbu by mohl slyšet Otec víc než tu, která je z úst samého Syna, který je pravda!" Když mi pak opakujeme jeho slova, Otec v nich pozná hlas svého Syna. Od nejstarších dob je v křesťanské literatuře mnoho komentářů, výkladů jednotlivých proseb, obsažených v Otčenáši, který nazývá Tertulián "breviářem evangelia". Jde tu především o zjevení, že je Bůh náš otec v pravém slova smyslu, že není jen první příčina nebo zákon světa, ale že je osobou, se kterou vstupujeme v důvěrný rozhovor. I v některých jiných náboženstvích nazvali Boha otcem. Vyjadřuje to i latinský název Jupiter. Ale tomuto otcovství se rozumí jenom v přeneseném, oslabeném smyslu, asi tak, jako když někoho nazveme "otcem vlasti", "otcem lidu", apod. Křesťanská víra je hlubší. Proto neváhají autoři tvrdit, že "otec" v pravém slova smyslu je jen Bůh. Naši lidští otcové jsou jen matným odleskem dobroty a lásky Boží k nám.

Posvět se jméno tvé. Sv. Augustin a jiní vykladači rozdělují prosby obsažené v Otčenáši do dvou skupin: tři mají vztah k Boží chvále, čtyři pak jsou v náš prospěch. Tři prosby, které se týkají Boha, jsou vlastně jenom jedno velké přání. Modlíme se za to, aby Boží skutečnost sestoupila stále intenzivněji v náš svět. Jméno Páně se má posvětit, tj. aby jeho slávu, jeho důležitost uznaly všechny národy světa. Tak to vykládá sv. Augustin i sv. Jan Zlatoústý. Tím se přiblíží Boží království. Přejeme si, píše sv. Ambrož, aby nevládl hřích, ďábel, vina, ale aby vládla ve světě ctnost a zbožnost. Tím sestoupí nebe na zemi, protože všechno se bude dít podle Boží vůle. Svatý Ambrož ví, že byla země stvořena jako ráj, tj. společné bydliště Boha a lidí, nebe nebylo od země odděleno. První tři prosby Otčenáše se modlí za to, aby se tento stav vrátil, aby člověk zase zasedl k duchovnímu stolu se svým Stvořitelem a se všemi svatými.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám. Poslední čtyři prosby Otčenáše se týkají člověka, který po hříchu tělesně trpí a pod vlivem zlého ducha brání sestupu Boha do světa. Svou bídu cítíme především hmotně. Proto se modlíme za každodenní chléb. Svět byl stvořen, aby nás živil. Otcové církve jej přirovnávají k prostřenému stolu, připravenému k hostině. Náš lidský praotec, jak to vysvětlil sv. Cyril při své výpravě k Chazarům, se dopustil viny a byl proto vyhnán tam, kde trpí bída. Ale není to jen vina prvního člověka, která nás odcizila Bohu. Jsou to především naše viny osobní. Uznání vlastních hříchů je proto začátek moudrosti a prosba za jejich odpuštění je výraz naděje, že se spása vrátí a že budeme zbaveni zlého. Bůh nám to usnadnil tím, že i my sami si můžeme navzájem hříchy odpouštět a projevit se tak jako synové nebeského Otce, v němž má počátek všechno dobré na nebi i na zemi.

Modlitba Páně je dokonalým vzorem každé modlitby. Je velmi krátká, stručná, výstižná. Stačí nám pouhých 15 slov, abychom se ji pomodlili. Proč myslíte, že je ta modlitba tak krátká? Protože jsme roztržití, myslíme záhy na něco jiného. František Saleský, biskup pře 400 lety, jel jednou na koni do jakési vesnice. Potkal tam sedláka, a ten mu řekl: „Pozdrav pánbůh, pane biskupe. Musím vám něco říct. Víte, že se umím modlit, aniž bych myslel na něco jiného?“ „To je znamenité,“ odpověděl František. „Ještě nikdy jsem se nesetkal s někým, kdo by to dokázal. Proto bych tě rád odměnil. Poslyš! Jestli se pomodlíš celý Otčenáš, aniž bys myslel na cokoli jiného, dám ti svého krásného koně.“ Sedlák se zaradoval a hned se začal modlit: „Otče náš, jenž jsi na nebesích. Posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá... a dostanu i sedlo nebo jen koně?“ zeptal se najednou mezitím. Tu se svatý František musel zasmát: „Bohužel, bohužel, ani koně, ani sedlo.“ A sedlák pochopil, že všechno prohrál – nebyl schopen odříkat ani tak krátkou modlitbu. A v kostele? Jeden mačká ruku, druhý se směje, někdo se vůbec nemodlí ...

PÁTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 20. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Oko je pro tělo jako svítlna. Je-li tedy tvé oko zdravé, celé tvé tělo bude jasné. Je-li však tvé oko nemocné, celé tvé tělo bude temné. Jestliže tedy tvé vnitřní světlo je tmou, jak hluboká bude sama temnota!" (Matouš 6,19-23)

Neshromažďujte poklady na zemi. Poklad není totéž co majetek. Majetek potřebujeme k životu, k práci. Poklad se naopak schová, uloží. Člověk má radost z toho, že jej má, ale ve skutečnosti ho neužívá. Těší ho jenom pocit, že je bohatý. Křesťanská morálka rozlišuje od nejstarších dob jmění potřebné a jmění přebytečné. To druhé, jak píše sv. Basil, není naše. Patří chudým. Udává příklad člověka, který by v divadle zabral dvě místa, zatímco tu

je mnoho jiných, kteří stojí. Udává se ovšem důvod, který shromažďování pokladů ospravedlňuje. Schované peníze se sice neužívají, ale dávají pocit jistoty, bezpečnosti pro dobu bídy. I to je do jisté míry oprávněné. Ale ten pocit bezpečnosti se může stát záludným. Snadno uvěříme, že nás peníze uchrání víc, než je to v jejich povaze. Takové shromažďování pokladů nazývali duchovní autoři modloslužbou. Modloslužebník věří, že socha vyrobená lidskýma rukama má božskou moc. Tak také boháč v evangeliu předpokládal, že mu hojnost úrody zaručí šťastný život na zemi, a zapomněl, že je život i smrt v rukou Božích (srv. Lk 12,16-20).

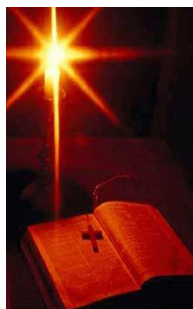
Shromažďujte poklady v nebi. Výraz je ovšem obrazný. Ale jeho smysl je celkem jednoduchý. Svatý Jan Zlatoústý jej vysvětluje, když mluví o almužně. Peníze, které dáme chudému, se jakoby přenášejí z banky tohoto světa na věčnost. Tam totiž najdeme to, co jsme z lásky darovali. A proto autor končí výraznou větou: „Člověk opravdu má jenom to, co dal druhému.“ K pokladu, uloženému v nebi, se přirovnávají všechny dobré skutky. Teologové mluví o „zásluhách“, které sklídíme na věčnosti. Z tohoto „pokladu zásluh“ mohou čerpat i jiní. Tak se odůvodňují odpustky, tj. umenšení trestů za hříchy „pro zásluhy svatých“. Je dost těch, kterým se tyto výrazy nelíbí. Zdají se jim příliš hmotné, milost Boží se podobá penězům uloženým v bance. Je jisté, že tak hmotně si poklad v nebi představovat nemáme. Zásluha je neoddělitelná od osoby. Je proto snazší, když si představíme poklad v nebi jako dokonalost člověka, ozdobu, se kterou se na věčnosti objeví, jako růst v kráse Božího obrazu v člověku, kráse, která je na zemi neviditelná, ale zaskví se ve věčném životě.

Svící tvého těla je oko. Člověk slepý nevidí, je ve světě ztracen. Barvoslepý vidí, ale uniká mu krása barev. Při nervových poruchách se stává, že nemocný vidí věci ve špatných proporcích a rozměrech. Krátkozrací vidí dobře jenom to, co je blízko. Dalekozrací jsou na tom opačně. Některé z těchto poruch se dají napravit brýlemi. Daleko více nemocí se však vyskytuje v oku vnitřním, v mysli, která vnímá a posuzuje skutečnost. I tu jsou lidé krátkozrací, kteří mají zájem jenom o to, co je jejich bezprostředním zájmem. Mnoho je těch, kteří mají poruchy ve vidění proporcí. Považují věci bezcenné za důležité a velké zájmy Boží a lidské vidí jako nepatrné. Teofan Zlatovrník píše, že i ďábel nám dává někdy podivuhodnou jasnozřivost například pro chyby druhých, abychom zapomněli na své vlastní. Dají se tyto nemoci vnitřního oka vyléčit? Svatý Tomáš Akvinský konstatuje, že každý vidí tak, jaký sám je. Čistý vidí všechno čistě, zlý všechno překroutí. Vnitřní zrak se tedy léčí změnou sebe samého, pokáním. Pomáhají však i jisté „brýle“, tj. čist často evangelium a vidět svět podle zásad, které tam nacházíme, protože tak ho budeme vidět na věčnosti.

Ježíšovo slovo promlouvá naprosto jasně. Pochopí ho jak inteligent, tak člověk nevzdělaný a dokonce i dítě. Výrazy, které Ježíš používá, nezastaraly ani v moderní době - slovo 'rez' je blízké majitelům automobilů, plechových střech a jiných věcí z kovu či plechu. Dále slova 'krást', 'zloděj' jsou v naší společnosti každodenně vzpomínanými výrazy. I slovům 'poklad' či 'srdce' jistě všichni rozumíme. Ježíš nás učí, že jediný pravý poklad, který se

neztratí, nikdo nám ho nevezme, je to, co máme u Boha, co jemu věnujeme, s láskou obětujeme, co dáváme bližním na úkor svého já. Vidíme, jak je o v rozporu s měřítkem dnešní tržní ekonomiky, která hlásá: jsi bohatý podle toho, kolik máš v peněžence či na účtu. Nepodlehne této lži. Buďme bohatí dobrými skutky pro své bližní a řiďme se i slovy zesnulého arcibiskupa Stojana, který říkal: „Mám jen to, co jsem dal.“

SOBOTA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 21. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: "Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou - a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní travu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení." (Matouš 6,24-34)

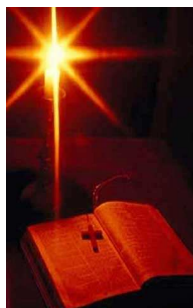

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Děti mají rády pohádky. Říká se, že je to proto, že ještě neznají svět. Ve skutečnosti děti velmi ostře pozorují, co se kolem nich děje. Začínají také vnímat, že je ve světě dobro a zlo. Instinktivně cítí, že se obojí nemísí, že dobré a zlé bytosti spolu bojují, a proto se musí postavit na stranu dobrých. Kdo si je vědom, že si nesmí pomísit svůj život tak, aby si stále protiřekl, zachová si mládí a životní svěžest. Bohužel se mnoho lidí podobá nemocným, kteří si podle sv. Jana Klimaka střídavě kapají do nemocných očí korylium, uklidňující lék, a hned nato zase pálicí kyselinu. Evangelium však zdůrazňuje ještě jednu okolnost. Nemluví jenom o užívání dvou protichůdných léků, ale o službě dvěma pánům. Kristus se totiž setkává ve světě nejenom s „názory“ odlišnými od křesťanství, ale s tvrdošíjným odporem nepřitele, ducha světa a zloby. Proto se představuje duchovní život jako stálý boj. Je potřeba znát nepřátelské pozice a metody, abychom z neznalosti nepřešli z jedné strany na druhou. Tzv. rozlišování duchů je umění správně rozeznávat a správně volit to, co životu věčnému prospívá.

Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Prastaré cizí slovo mamon přešlo i do našeho slovníku. Znamená peníze, majetek, ale v hanlivém slova smyslu. V čem je vlastně ta negativní stránka peněz, které musí konec konců nějakým způsobem všichni vydělávat? Moralisté tu aplikují všeobecnou zásadu, která doporučuje způsob užívání všech věcí na

světě: máme jich upotřebit s mírou, ne víc a ne méně, než potřebujeme. Zásada je bezpochyby správná. Ale je neosobní, všeobecná. V evangeliu se proto dává víc důraz na osobní postoj. Mamon jsou peníze, kterým sloužíme my, místo aby byly ony ke službě nám. Je to tedy modloslužba a ta je v přímém rozporu se službou jedinému Bohu. Po stránce psychologické tu jde o jistou záhadu. I lidé vzdorovití, nepoddajní, kteří odmítají poslouchat kohokoli, se snadno dávají do služby mamonu a jeho zájmu podřídí celý svůj život. Pracují do noci, aby rozmnožili peníze, kterých nikdy neužijí a které považují za nedotknutelné. Jak tvrdě musí otročit ten, kdo odepře sloužit Bohu!

Pohled'te na nebeské ptactvo. V češtině máme dva výrazy, které jsou podobné, ale mají různý odstín: péče a starost. O to, co nás těší, co je, jak se říká, náš „koníček“, pečujeme i s velkou radostí. Starost je naopak péče, ale s obavami, s napětím. Škodí zdraví, oslabuje nervy, činí práci smutnou záležitostí. Bůh ovšem chce, abychom o sebe a o všechno důležité pečovali, ale ne „úzkostlivě“, tak, aby z toho byla starost. V divadelních komediích se rádi smějeme kouskům bezstarostných kumpánů, kterým všechno vyjde. Je to ovšem jen na divadle, je to komedie. S důvěrou v Boží prozřetelnost se však bezstarostnost stává skutečností a je spojena s péčí o to, co nás těší. Blahoslavený Mikuláš Stensen, dánský konvertita a biskup (+ 1686), si složil pro sebe tuto modlitbu: „Bez tvé vůle nesejde z hlavy vlas, nepadne list ze stromu ani ptáček z nebe, nepřijde myšlenka na mysl, ani hlas na jazyk, ani se nepohne ruka. Ty jsi mne doposud vodil po neznámých cestách, veď mě nadále po stezce tvé milosti, ať to vidím nebo nevidím.“

PONDĚLÍ 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 23. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť podle toho, jak soudíte, budete sami souzeni, a jakou mírou měříte, takovou se naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém oku nepozoruješ? Nebo jak chceš říkat svému bratrovi: 'Dovol, ať ti vyndám z oka třísku', a sám máš ve svém oku trám! Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra.“ (Mt 7,1-5)

Nesud'te! Snadné je říci "Nesud'te!" Ale ve skutečnosti je každá lidská myšlenka soud. Zjišťujeme, že něco existuje, a hned k tomu zaujímáme postoj, soudíme, má-li to být nebo nebýt, má-li to být tak nebo jinak. Ty soudy ovšem mohou být spravedlivé nebo nespravedlivé, vážné nebo povrchní. Morálka považuje za hřích veškeré posuzování bližního, které nehledá dobro jeho a společnosti, zvláště když se ten úsudek vysloví nahlas. Je tu tedy jistý protiklad. Logika požaduje, abychom uvažovali důsledně, nestranně. Evangelium nás nabádá, abychom se úsudku zdržovali. Tomuto rozporu se vyhneme, když rozlišíme věci a osoby. Věci podrobíme analýze, zkoumáme je co nejpodrobněji. Osoby také pozorujeme, ale

přítom si musíme být stále vědomi, že jde o tajemství, které je neproniknutelné. Jenom Bůh zná srdce člověka (srv. Žl 7,10). Proto poslední úsudek o lidech ponecháváme Bohu.

Abyste nebyli souzeni. Je to vlastně parafráze prosby Otčenáše: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům!“ Zní to paradoxně, ale opravdové posouzení bližního znamená odpustit mu. V Bibli se mluví často o soudu Božím. Zajímavé však je, že se ho Židé nebáli, naopak ho svolávali, aby přišel co nejrychleji: „Sud' mě, Bože!“ (Žl 7,9), „Povstaň, Pane, abys soudil...!“ Věděli totiž, že Bůh soudí tak, že osvobozuje od všech, kteří jeho lid pronásledují (Žl 9,5). V Novém zákoně čteme, že Bůh svěřil všecek soud Kristu (Jan 5,22), ten pak dal moc svazovat a rozvazovat apoštolům (Mt 18,18). Ti pak to dělají v duchu soudu Božího. Jeho obraz je ve zpovědi. Církev tu zasedá k soudu nad hříchem s úmyslem osvobodit člověka, který zhřešil. Ale svátostná zpověď je symbolem postoje, jaký máme mít všichni vůči bližnímu. Jeden druhému odpouštíte a navzájem se osvobozujeme ode jha hříchu, abychom byli osvobozeni v den velkého soudu Božího.

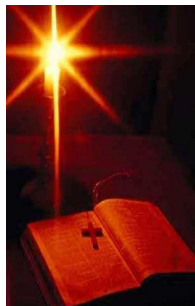
Tříska v oku bližního. V Apoftegmatech, výpovědích Otců egyptské pouště, vystupuje opat Prior, který nosil na zádech velký pytel a před očima měl uvázaný malý pytlíček. Když se ho ptali, co to má znamenat, podal vysvětlení: V tom velkém pytli je mnoho mých hříchů. Dal jsem si jej na záda, abych na ně neviděl. V tom malém pytlíčku jsou chyby druhých. Uvázal jsem si jej pod oči, abych nad těmi hříchy cizích stále plakal. Z hlediska psychologického není divné, že pozorujeme lépe hříchy cizí než své vlastní. Bližního máme totiž před očima. Sebe můžeme vidět jenom v zrcadle. Není tedy špatná rada pozorovat bližního, jako by to bylo zrcadlo nás samých. Když vidíme jeho chyby, máme se zamyslet, kdy se my sami něčeho podobného dopouštíme. Na něm vidíme, jak jsou antipatické. Pospíšíme si tedy, abychom se jich vyvarovali, dřív než se opovážíme vytýkat je druhým.

Slovo "kritika" je dnes velmi často používaným termínem. kritizují se mnohé věci, za kterými stojí lidé anebo jsou to sami lidé. Můžeme se proto ptát: je to správné? Odpověď nám dává Kristus Pán, který sám výslovně žádá bratrské napomenutí, pokud vidíme, že ten náš bližní nejedná správně. Někdy to může být i projev naší lásky k bližnímu. Je třeba však vybrat vhodnou dobu pro takové napomenutí a rovněž volit vhodný způsob. Zároveň nám nemá chybět trpělivost s bližním, který nás přesto neposlechne. Mezi svatými najdeme rovněž hodně reformátorů, jako byli např. sv. Dominik, sv. František, sv. Terezie z Avily, sv. Ignác z Loyoly. Oni však začali s reformou nejdřív u sebe - byli k sobě přísní a k druhým shovívaví, a tak dosáhli obnovy světa. Uskutečnili tak přísloví, že je působivější zapálit jedinou svíčku, než dlouho nadávat na tmu.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

ÚTERÝ - 24. ČERVNA 2025 - NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“ Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským (národem). (Lukáš 1,57-66.80)

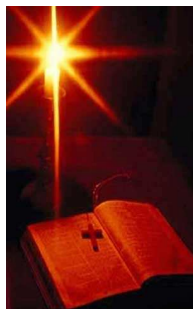

Obřízka. Je to zvláštní zvyk, který se dodnes vyskytuje u mnoha národů. Obyčejně se to považuje za znak dospělosti, schopnosti vstoupit v manželství. Znamená to tedy, že obřezaný je uznán za člena kmene. Židé to převzali jako starý zvyk. Být neobřezaným se považovalo za hanbu (srv. Joz 5,9). Ale přináležitost ke kmeni měla u Židů náboženský ráz. Izraelský národ si byl totiž vědom, že uzavřel s Bohem zvláštní smlouvu. Obřezaný Žid má tedy zvláštní povinnosti a privilegia, ze kterých jsou vyloučeni neobřezaní pohané. Proto se ten obřad konal ne až při přechodu k dospělosti, ale už osmého dne po narození. Krev, která tu při operaci vyteče, se u pozdějších Židů začala jmenovat „krev smlouvy“. Křesťané od tohoto obřadu upustili. Ale i oni zdůrazňují při křtu, že musí přináležet k Božímu lidu a že uzavírají s Bohem životní smlouvu.

Bude se jmenovat Jan. Jméno se dítěti dávalo při obřízce jako u nás při křtu, obyčejně po dědovi. Zachariáš už byl starý, a proto chtěli příbuzní nazvat jeho syna po něm. A přece dostal jméno, které nikdo v příbuzenstvu neměl. Jistě i to je z Boží strany výraz nějakého zjevení, znamená to něco, nad čím se mají všichni zamyslet. Židé se tomu opravdu divili, ale bylo jim snazší pochopit zvláštnost této okolnosti. V tradičním prostředí dával jméno otec. Vyjadřoval tím, že syn pochází z něho a že má nad ním rodová práva. Když dal jméno stejné, jako měl on sám nebo jaké bylo v rodině zvykem, naznačoval tím naději, že bude syn věrný příbuzenstvu, že bude pokračovat v práci, kterou dělala rodina. Mít jméno neznámé naznačovalo, že se od ostatních odloučí. Tak tomu bylo často u proroků. Bůh sám jim změnil jména. Od té doby šli za úkolem, který jim svěřil on. I dnes se stále opakuje podobný Boží zásah. Kněží, řeholníci, laici, kteří mají zvláštní poslání v církvi, vyšli z křesťanských rodin. Ale pak se věnují práci, kterou jim svěřil Bůh, a nesmějí se dát svázat požadavky blízkých příbuzných a známých.

Obřízka duchovní. Obřízka je vnější obřad, který neodpovídá našemu dnešnímu vkusu. Ale to je podřadné. I Židy napomínali často proroci, že mají být věrni tomu, co obřad znamená. Jeremiáš se k této myšlence častěji vrací. Obřízka těla znamená málo, zůstane-li „neobřezané srdce“ (Jer 9,24n). Jen tak můžeme být v upřímném vztahu s lidmi i s Bohem. Ezechiel pak předpovídá, že tuto duchovní obřízku provede sám Bůh, až navštíví znovu a

definitivně svůj lid. Nedivíme se tedy, že užívá tohoto obrazu rád i sv. Pavel a upozorňuje výslovně, že se v tomto případě předpovědi proroků už splnily, a to způsobem výjimečným: křtem jsme přiřazeni k samému Kristu. Musíme si být tedy vědomi smlouvy, kterou jsme s ním uzavřeli a zříkat se denně „skutků těla“ (Kol 2,11n) tak, abychom s ním žili na věky.

STŘEDA 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 25. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám převlečení za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci. Poznáte je po jejich ovoci. Copak se sklízí z trní hrozny nebo z bodláků fíky? Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale špatný strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce ani špatný strom nést dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Poznáte je tedy po jejich ovoci.“ (Mt 7,15-20)

Pozor na nepravé proroky. Slovo 'prorok' souvisí se slovem 'rokovati', mluvit. Prorok je tedy člověk, který mluví, ale na místě někoho jiného. Ve Starém zákoně mají proroci zvláštní funkci. Mluví jménem Božím. Začínají své řeči obvykle tímto úvodem: "Toto praví Hospodin" (srv. Jer 2,5). Ale už tenkrát se vyskytovalo mnoho falešných proroků. Stěžuje si na ně Jeremiáš. Vydávají za Boží slovo výmysly a fantazie vlastní hlavy. Klamou tedy lidi (srv. Jer 23,9nn). I v prvních křesťanských dobách bylo mnoho těch, kteří 'prorokovali'. Ale i tu bylo mnoho těch, kterým se nemohlo věřit. Tak došlo k tomu, že samotné slovo prorok se stalo podezřelým. Zdá se tedy, jakoby tato funkce z církve zmizela. Ale tím by církev popřela vlastní poslání. Vždyť musí mluvit na místě Božím. Je to povinnost především papeže, biskupů, kněží, ale také rodičů, vychovatelů a všech věřících. To pak je velká odpovědnost, a vyžaduje velkou moudrost, aby se nevydávaly za Boží slovo vlastní výmysly. "Je nás mnoho, co mluvíme", píše sv. Maxim Vyznavač, "málo těch, co konáme. Ale dej nám, Pane, alespoň tu milost, abychom nefalšovali tvá slova a nezasloužili za to tvůj trest".

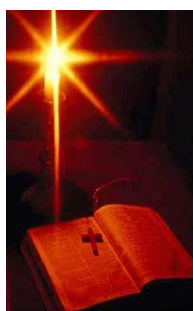
Poznáte je podle jejich skutků. V duchovní literatuře aplikují zásady o prorocích také na myšlenky. I naše hlava je plná inspirací. Rádi a s velkým nadšením něco hlásáme nebo proti něčemu bouříme. Ale zůstává jen při myšlenkách. Nahlas se neprozradíme. Lidé se ospravedlňují zásadou: „Myslet si můžeme, co chceme. Alespoň tu svobodu máme!“ Na to se však hodí jako odpověď text sv. Pavla: „Všechno je mi dovoleno, ale ne všechno prospívá“ (1 Kor 6,12). Ilustruje to pěkně historie obrácení sv. Ignáce z Loyoly. Myšlenky, které ho povzbuzovaly k Boží službě, mu dávaly mír a odvahu do života, světské fantazie ji naopak podlamovaly, znepokojovaly srdce. Jeremiáš obviňuje falešné proroky, že vypravují lidem to, co se jim líbí, nevarují před zlým. To pak se dostaví vzápětí jako katastrofa. Něco podobného se děje i ve vnitřním životě. Rádi se zabýváme myšlenkami líbivými, které na chvíli oslňují, ale vzápětí se dostaví zklamání. To nás má poučit,

abychom se už podruhé nedali oklamat ani vlastními nápady, ani líbivými slovy falešných vykladačů Božího slova.

Dobrý strom nese dobré ovoce, špatný špatné. Toto přirovnání, velmi jednoduché, se může aplikovat v mnoha oborech. Duchovní autoři je však nejraději vztahují na srdce člověka. To je strom, nebo lépe řečeno, kořen, ze kterého vyrůstají jako výhonky skutky, myšlenky a přání. Srdce znamená stálou dispozici, trvalý postoj k něčemu. Každý se může pomodlit. Ale často se k tomu musí nutit a není mu to příjemné. Kdo se naopak modlí ze srdce, dělá to rád, je mu to přirozené a vyplní modlitbou každý volný okamžik. Přinutit se, abychom se k druhým chovali přívětivě, může být velmi záslužné. Ale jak je to naopak krásné, když to jde ze srdce, když se cítíme dobře v dobrém styku s bližními. Boha máme milovat z celého srdce (Mt 22,37). Nedivíme se tedy, že se mystičtí autoři zabývali především otázkou, jak očistit srdce. Odpověď, kterou dávali, je však velice prostá: stálým úsilím konat dobro. Jeden nebo druhý skutek je záslužný, ale nezmění člověka. Přetvoříme se však vytrvalostí a trpělivostí v dobrém.

"Po ovoci je poznáte", říká Pán Ježíš. To je rozlišovací znamení pravých proroků od nepravých, a dnes bychom mohli říci křesťanů od nekřesťanů. Dnes si máme každý položit otázku: jaké já přináším ovoce? Na konci svého života budeme souzeni podle lásky - podle dobra, které jsme vykonali ve prospěch bližních; ne podle toho, kolik jsme se namodlili modliteb, nakolik jsme zachovali všechny náboženské předpisy, nýbrž podle toho, co jsme vykonali pro jednoho každého.

ČTVRTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 26. ČERVNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: 'Pane, Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?' Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti! Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítel se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítel se a jeho pád byl veliký.“ Když Ježíš skončil tyto řeči, žasly zástupy nad jeho učením. Učil je totiž jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich učitelé Zákona. (Mt 7,21-29)

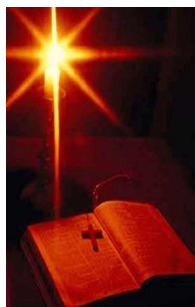
Ne, kdo mi říká "Pane, Pane", ale ti, kdo činí vůli mého Otce, vejdou do Božího království. Vědy se zabývají tzv. abstraktním poznáním. Do češtiny byl tento výraz

přeložen jako „poznání odtažité“, tj. to, které se odtáhlo od životní souvislosti a zůstalo jen všeobecnou formulí. Opak je poznání konkrétní, a to počestili jako „srostité“, tedy to, co s životem srostlo, neoddělilo se od něho. Je jasné, že náboženství nemůže zůstat v abstraktní sféře, ale že musí pronikat do života. Ale pokušení k náboženskému idealismu je velké. Řeší se tu vysoké a zajímavé problémy. Když se k nim postavíme nezávazně, stávají se předmětem brilantních debat. Kostely a bohoslužba jsou po staletí výrazem umění. Lidé s estetickým vkusem se tu rádi zapojí. Není jim to těžké, když se od nich nežádá změna života. Tak snadno zpívají na kůru „Pane, Pane“, ale v životě se řídí jinými principy. Protože tato pokušení odvléci náboženství od života jsou častá, duchovní obnovy, exercicie mají jako hlavní cíl spojit náboženské vyznání s denní praxí.

Dům na písku. Písek je obraz pohyblivosti, skála pevnosti. Při stavbě budov se s tím počítá, když se začnou klást základy. I život stojí na jistých základních rozhodnutích, která dávají směr další činnosti. Scholastická filosofie tvrdí, že je na počátku našeho mravního života jisté počáteční rozhodnutí pro dobro (*optio fundamentalis*). Sartre myslel, že je to dokonce jakási konkrétní představa z mládí, která nás vede po celý život, obdiv pro vojenskou kariéru, zážitek z koncertu atd. Známe skutečně lidi, kteří mnoho čtou, o všem diskutují, ale nakonec se všechno převede na to, kolik se z čeho vyzíská peněz. Jiní jsou v čele mnoha dobrých podniků, ale vycítí se brzo, že to dělají proto, aby je obdivovali. Staví dům svého života, ale na písku. I peníze a obdiv lidí jsou hodnoty pohyblivé. Kolikrát jsme viděli, jak se takové domy sesunuly. Ale pohyblivé je na světě všechno. Starořecký filosof Herakleitos učil pověstnou větu: „Všecko se hýbe.“ Byl prý velmi smutný a umřel v melancholii. I malé zkušenosti denního života nám potvrdí, jak jsme se zklamali v tom, s čím jsme tolik počítali.

Dům na skále. Častým motivem v dramatech H. Ibsena je člověk, který vybudoval svůj život na iluzích. Ti, kteří mu je chtějí vyvrátit, jej zabijí, protože mu vzali poslední jistotu. Totéž téma převzal Viktor Dyk ve Zmoudření Dona Quijota. Podívat se tváří v tvář skutečnosti znamená ztratit ideály. Nač tedy dál žít? Nepochybujeme, že tito autoři vyslovili velkou tragiku lidských životů. Stojí na iluzích, tedy na pochybných základech. Psychologové se často ptají, nakolik je rozumné lidem jejich iluze ponechávat, abychom jim nebořili dům jejich života, aby neztratili chuť pokračovat. Nakonec se však i oni shodli v tom, že jedinou pravou útěchou je smířit se s pravdou. Tu nikdo nevyvrátí. Není tedy potřeba „zmoudřet“. Jsou ovšem různé stupně v poznání pravdy. Pravda částečná povzbudí jenom na čas a v malém horizontě. Úplná pravda je jenom v Kristu. Kdo buduje v něm, tj. na jeho učení a na spojení s ním, ten buduje na skále a může se s přesvědčením modlit: „V tebe, Pane, jsem doufal, na věky se neoklamu“ (srv. Žl 31,15).

PÁTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 27. ČERVNA 2025

Když Ježíš sestoupil s hory, šly za ním velké zástupy. Tu přišel jeden malomocný, klekl před ním a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“

Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čistý.“ A hned byl od svého malomocenství očištěn. Ježíš mu pak řekl: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ (Mt 8,1-4)

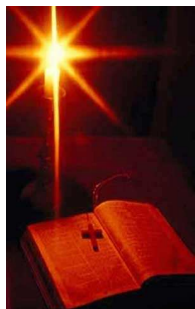

Symbol malomocenství. I dnes se vyskytují malomocní, ale už nemáme z té nemoci takový panický strach jako ve starověku. Tenkrát ji považovali za naprosto nevyléčitelnou a z její nakažlivosti měli větší strach, než pro jaký byl důvod. Malomocný se tedy vylučoval ze styku s ostatními lidmi. není divu, že bohatí lidé, postižení touto nemocí, platili felčarům velké peníze za bizarní léky, jako 'zmijí víno', tekuté zlato, rtuť, aj. Proč se vyskytuje v evangeliu řada malomocných? Touto nemocí jsou postiženy krajiny horké a vlhké, nejvíce to byla tedy egyptská Alexandrie, se kterou bylo Judsko ve styku. Ale hlavní důvod, proč Ježíš tolik malomocných očistil, je ten, že malomocenství je názorným příkladem hříchu. Rozkládá organismus duševně, vylučuje člověka ze styku s Bohem a tedy i s lidmi. Jako malomocenství, tak i hřích člověk zpočátku tají, ale sám se zhrozí jeho následků. Malomocní v evangeliu přicházejí k Ježíšovi a ten je očistí jedním slovem. I to je příklad, jak se od hříchů očišťujeme ve svátosti pokání.

Očištění. I prorok Eliáš uzdravil malomocného Námana ze Sýrie (2 Král 5,1n). Nařídil mu, aby se myl v Jordánu. Je to symbol křtu. Ve staré církvi křtili dospělí. Proto se křtu věnovala taková příprava a byl spojen s pokáním. Pokládalo se za samozřejmé, že po křtu by se člověk už neměl dopouštět hříchu. Když se začaly křtít děti, stal se aktuálním „druhý křest“, „křest slz“, svátost pokání. Byli sice někteří, co pochybovali o tom, může-li církev odpustit skutečně všechny hříchy. Jak je možné, že ten, kdo při křtu slíbil nový život, upadne znovu do velmi těžkých provinění? Hlavně se báli tří: cizoložství, odpadu od víry, vraždy. Ale víme, že r. 220 papež Kalist rozhřešil jednoho cizoložníka, r. 255 byli znovu přijati do společenství církve někteří odpadlíci z doby Deciova pronásledování. Později dostali rozhřešení i někteří vrahové. Pokání se sice ukládala tuhá, ale přesvědčení bylo plné optimistu: všechny hříchy se mohou odpustit. Setrvá v hříchu jenom ten, kdo se nechce s Bohem a církví smířit. Splnila se modlitba Davidova: „Pokrop mě yzopem, a budu čistý, umyj mě, a budu bělejší než sníh!“ (Žl 51,9).

Ukaž se knězi a obětuj! Očištění člověka má ráz, kterému říkáme eklesiální, církevní, společenský. Otec dal moc soudit lidem Synu (Jan 5,22) a Syn dal moc apoštolům svazovat a rozsvazovat na nebi i na zemi (Mt 18,18). Matoušovo evangelium, ve které se otázka církve zvlášť živě staví do popředí, má malou charakteristickou poznámku při uzdravení ochrnutého. Je nejenom uzdraven z nemoci, ale slyší také, že se mu odpouštějí hříchy. Lidé se tedy diví, „že dal Bůh takovou moc lidem“ (Mt 9,8). Vždyť hříchy může odpouštět jenom Bůh! A přece církev po staletí koná tuto službu na místě Božím. Zpovědnice působí na někoho dojemem smutku. Ve skutečnosti jsou výrazem Božího milosrdenství. Jako my milujeme Boha v bližním, tak i Bůh miluje nás skrze bližního, prokazuje nám milosrdenství skrze rozhřešení kněze, kterému jsme ukázali své rány duše, aby byly uzdraveny. Ve Starém zákoně se za uzdravení z nemoci předpisoval dar Bohu. Pokání, uložené ve zpovědi, je podobným darem vděčnosti za uzdravení duchovní.

SOBOTA 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 28. ČERVNA 2025

Když Ježíš sestoupil s hory, šly za ním velké zástupy. Tu přišel jeden malomocný, klekl před ním a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čistý.“ A hned byl od svého malomocenství očištěn. Ježíš mu pak řekl: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ (Mt 8,1-4)

Pane, nejsem hoden. Setník věděl, že se Židé vstupem do pohanského domu cítí poskvrnění. Respektuje tu víru, a dokonce uznává svou nehodnost. Liturgie jeho slova opakuje před přijetím eucharistie. Mystikové tento postoj ospravedlňují. Dosvědčují, že každé přijetí velké milosti předchází zážitek, že je mezi námi a Bohem velká propast. Dřív, než se Syn Boží narodil v Betlémě jako malé dítě, mluvil Jahve k Židům ze Sinaje za hromu a blesku (Ex 20,18). Dřív, než ho lidé uviděli v podobě Syna člověka, museli se bát, že zemrou, když uvidí Boha (srv. Světci, kteří se nemohli vynadivit, kolik milostí jim Bůh každý den dává, se přitom považovali za největší hříšníky světa). Jedna mystička viděla ve svém zjevení Krista jako most mezi nebem a zemí. Velikost mostu se pak měří podle šířky a hloubky, kterou překlenuje. Ve světě pocit slabosti a nehodnosti budí pocit méněcennosti, podlamuje sílu a odvahu. V životě duchovním je tomu naopak. Když pozorujeme, kolik už milost doplnila naše nedostatky, posiluje to naši naději, že nás neopustí ani v budoucnu a že se na Boha můžeme vždy spolehnout.

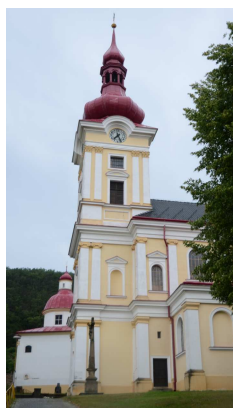
Nenašel jsem takovou víru v Izraeli. Píše sv. Jan Zlatoústý: „Uvěřil Ondřej, ale bylo to teprve tehdy, když Jan řekl: „Ejhle, Beránek Boží!“ Uvěřil Petr, ale musel mu to ohlásit Ondřej. Uvěřil Filip, když četl Písma. I Nathanael nejdříve dostal Boží znamení, a pak teprve vyznal víru.“ Zdá se mu tedy, že je kafarnaumský setník předčí, protože věřil v moc Kristovu okamžitě. Lepší je výklad Origenův. Ten srovnává Jaira se setníkem. Jairus praví: „Přiď rychle!“ Setník říká: „Řekni jen slovo!“ I Marie, sestra Lazarova, vyznává: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel“ (Jan 11,32). Židovští prosebníci tedy předpokládají, že Ježíš má moc, jenom když je osobně přítomen. Setník je tedy předčí. Tato okolnost zavdala příležitost k mystickému výkladu obraznému. Lidé věří v Ježíšovu moc, když cítí, že jim je blízko, tj. v útěše. Silná víra se však lépe projeví v neútěše, když máme dojem, že je Bůh daleko, že nás opustil. V této situaci se opíráme jenom o jeho slova, o přísliby, že nás neopustí.

Přijdou ze Západu a z Východu. Dlouho to trvá, než si člověk vybuduje své pevné místo v práci, ve společnosti, ve vědě. Když se mu to podaří, získá tím i osobní vědomí, ví, čím je, a cítí se pro druhé potřebným. Proto se těžko smíruje se skutečností, že by měl své místo přenechat mladším, i když jsou to jeho děti. Tím těžší je pro něho, když se dočká dne, kdy ho nahradí lidé neznámí, z kruhů, které podceňoval. Když Ježíš naznačil Židům, že přijdou na jejich místo vyvolených ti, kteří byli považováni za nečisté, znělo to v uších posluchačů jako rouhání. Ale brzo se to vyplnilo. „Boží milostí jsem to, co jsem“, píše sv. Pavel (1 Kor 15,10). Jenom toto vědomí dává člověku možnost, aby správně ocenil své místo v nesmírných lánech kosmu a svůj čas v dlouhých věcech historie. Z lidského

hlediska jsme jenom stéblo trávy na zelených vrších. Jedna tráva přerůstá druhou, která uschne. Důležitost a věčnost nenajdeme v přirozeném vývoji vesmíru, ale jenom v poslání Božím, když splníme úkol, ke kterému jsme byli na určitém místě a v určitém čase vyvoleni.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (1. 6. 2025)

PUSTIMĚŘ: 3.600,-Kč; DRYVICE: 4.200,-Kč; PODIVICE: 950,-Kč; TOPOLANY: 1.200,-Kč
PÁN BŮH ZAPLAŤ VÁM VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI!

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

II. JEŽÍŠŮV ŽIVOT. PODOBENSTVÍ

6. Samaritán.

„Šel kolem, viděl ho a byl jat soucitem“ (Lk 10,33b)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 28. května 2025)

Jednou povstal jeden znalec Zákona, aby ho přivedl do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ (Ježíš) mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe!“ Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Ale jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumaru, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: 'Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.' Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?“ On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“ (Lukáš 10,25-37)

Draží bratři a sestry,

pokračujeme v rozjímání nad některými podobenstvími z evangelia, která nám dávají příležitost změnit pohled na věci a otevřít se naději. Nedostatek naděje je někdy způsoben tím, že se upínáme na určitý rigidní a uzavřený způsob pohledu na věci, a podobenství nám pomáhají podívat se na ně z jiného úhlu.

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

Dnes bych chtěl mluvit o zkušeném, vzdělaném člověku, znalci zákona, který však potřebuje změnit svůj pohled, protože je soustředěn na sebe a nevšímá si ostatních (srov. Lk 10,25-37). Ptá se totiž Ježíše, jak se „dělí“ věčný život, a používá přitom výraz, který to chápe jako nezpochybnitelné právo. Za touto otázkou se však možná skrývá potřeba

pozornosti: jediné slovo, o kterém žádá Ježíše komentář, je termín „bližní“, který doslovně znamená ten, kdo je blízko.

Proto Ježíš vypráví podobenství, které je cestou k proměně této otázky, k přechodu od „kdo mě má rád?“ k „kdo měl rád?“. První otázka je nezralá, druhá je otázkou dospělého člověka, který pochopil smysl svého života. První otázku vyslovujeme, když se schováme do kouta a čekáme, druhá nás pobízí k tomu, abychom se vydali na cestu.

Podobenství, které Ježíš vypráví, se odehrává na cestě, která je obtížná, jako je život sám. Je to cesta, kterou jde muž, který sestupuje z Jeruzaléma, města na hoře, do Jericha, města pod úrovní moře. Je to obraz, který již předznamenává, co se může stát: ten muž je totiž přepaden, zbit, okraden a ponechán napůl mrtvý. Je to zkušenost, která se stává, když nám situace, lidé, někdy dokonce ti, kterým jsme důvěřovali, vezmou všechno a nechají nás uprostřed cesty.

Život je však tvořen setkáními a v těchto setkáních se ukážeme takoví, jací jsme. Stojíme před druhým, před jeho křehkostí a slabostí, a můžeme se rozhodnout, co uděláme: postaráme se o něj, nebo budeme předstírat, že se nic nestalo. Po téže cestě jdou kněz a levita. Jsou to lidé, kteří slouží v jeruzalémském chrámu, žijí v posvátném prostoru. Přesto však praktikování náboženství automaticky nevede k soucitu. Soucit je totiž především otázkou lidskosti, teprve potom náboženství! Ještě než jsme věřící, jsme povoláni být lidmi.

Můžeme si představit, že po dlouhém pobytu v Jeruzalémě měli ten kněz a levita naspěch domů. Právě spěch, který je v našem životě tak přítomný, nám často brání prožívat soucit. Kdo si myslí, že jeho cesta má přednost, není ochoten zastavit se kvůli druhému.

Ale pak přichází někdo, kdo je skutečně schopen se zastavit: je to Samaritán, tedy člověk patřící k opovrhovanému národu (srov. 2 Král 17). V jeho případě text neuvádí, kam směřuje, ale pouze říká, že byl na cestě. Náboženství zde nehraje žádnou roli. Tento Samaritán se zastaví jednoduše proto, že je to člověk, který stojí před jiným člověkem, který potřebuje pomoc.

Soucit se projevuje konkrétními gesty. Evangelista Lukáš se zastavuje u činů samaritána, kterého my nazýváme „dobrým“, ale v textu je to prostě osoba: samaritán se přiblíží, protože pokud chcete někomu pomoci, nemůžete si myslet, že se budete držet stranou, musíte se zapojit, ušpinit se, možná i nakazit; ošetří mu rány, poté co je očistí olejem a vínem; naloží ho na své zvíře, tedy převezme zodpovědnost, protože skutečná pomoc znamená být ochoten nést břemeno bolesti druhého; odveze ho do hostince, kde utratí peníze, „dva denáry“, což jsou zhruba dvě denní mzdy; a zaváže se, že se vrátí a případně zaplatí ještě víc, protože ten druhý není balík, který je třeba doručit, ale někdo, o koho je třeba se postarat.

Drazí bratři a sestry, kdy budeme také schopni přerušit svou cestu a mít soucit? Až pochopíme, že ten zraněný člověk na cestě představuje každého z nás. A pak nám vzpomínka na všechny chvíle, kdy se Ježíš zastavil, aby se o nás postaral, umožní být více schopnými soucitu.

Modleme se tedy, abychom mohli růst v lidskosti, aby naše vztahy byly pravdivější a bohatší na soucit. Prosme Srdce Kristovo o milost, abychom měli stále více jeho city.

7. Dělníci na vinici. Řekl jim: „Jděte i vy na vinici“ (Mt 20,4)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 4. června 2025)

Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na (mou) vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácti a tří hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na (mou) vinici!' (Matouš 20,1-7)

PAPEŽ LEV XIV. POŽEHNAL PO AUDIENCI PAMĚTNÍ DESKU Z DUBOVÉHO DŘEVA K OBNOVĚ TORNÁDEM PONIČENÉHO DOMOVA SENIORŮ V HODONÍNĚ NAZVANÉHO S-CENTRUM (delegace Jihomoravského kraje: ROMAN CELÝ, náměstek hejtmána, a FRANTIŠEK HASOŇ, radní - oba KDU-ČSL)

Drazí bratři a sestry,

ještě jednou bych se rád zastavil u jednoho Ježíšova podobenství. Také tentokrát se jedná o vyprávění, které sytí naši naději. Někdy totiž máme dojem, že nedokážeme najít smysl svého života. Cítíme se zbytečně, nedostatečně – stejně jako dělníci, kteří stojí na tržním náměstí a čekají, že si je někdo najme na práci. Mnohdy však čas míjí, život plyne a my nepocítujeme, že by nás někdo uznával nebo si nás vážil. Možná jsme se nedostavili včas a jiní nás předešli, anebo nás různé starosti zdržely někde jinde. Tržnice je metafora, která je velice vhodná i pro naši dobu, protože trh je místem, kde se obchoduje, kde se bohužel kupují a prodávají také city a důstojnost, a to ve snaze něco na nich vydělat. Když člověk nevnímá, že si jej někdo cení a uznává jej, hrozí mu, že sám sebe prodá pod cenou

prvnímu nabízejícímu. Bůh nám ovšem připomíná, že náš život má cenu, a touží po tom, aby nám to pomohl objevit.

Také v podobenství, které dnes vykládáme, spatřujeme dělníky, kteří čekají, až si je někdo najme na denní práci. Jsme ve dvacáté kapitole Matoušova evangelia a rovněž zde nacházíme jednu postavu, která se vyznačuje nezvyklým chováním, což překvapuje a zaráží. Je to majitel vinice, který sám přichází na trh, aby vyhledal své dělníky. Patrně s nimi chce navázat osobní vztah.

Jak jsem uvedl, jedná se o podobenství, které dodává naději, protože vypráví o tom, že onen majitel vinice vícekrát přichází na trh, aby hledal lidi, kteří čekají na to, že svému životu propůjčí nějaký smysl. Hospodář vychází za úsvitu a potom se vrací každé tři hodiny, aby hledal dělníky, které by poslal na svou vinici. Za takového rytmu by nemělo smysl, aby vyšel ještě po třetí hodině odpolední, protože pracovní den končil v šest hodin večer. Tento neúnavný hospodář, který si za každou cenu přeje zhodnotit život každého z nás, však vychází také v pět hodin. Dělníci, kteří ještě zůstali na tržním náměstí, už pravděpodobně pozbyli veškeré naděje. Domnívali se, že onen den vyšel naprázdno, avšak objevil se někdo, kdo v ně ještě věřil. Jaký smysl má najímat dělníky pouze na poslední hodinu pracovního dne? Jaký smysl má nastoupit do práce na jedinou hodinu? Třebaže se nám zdá, že toho v životě můžeme vykonat jen málo, vždy to má cenu. Pokaždé zde existuje možnost, jak najít smysl, neboť Bůh miluje náš život.

V tomto tedy spočívá původnost onoho majitele vinice, která vychází najevo na sklonku dne, v okamžiku výplaty. Hospodář se domluvil s dělníky, kteří šli pracovat na vinici časně zrána, na jednom denáru za den, což byla běžná výplata za celodenní práci. Dalším dělníkům říká, že jim vyplatí to, co bude spravedlivé. Právě zde nás toto podobenství provokuje: co to znamená „spravedlivé“? Pro majitele vinice, tedy pro Boha, je spravedlivé, aby se každému dostávalo to, co je pro život nezbytné. Povolal osobně dělníky, zná jejich důstojnost a na jejím základě si jim přeje zaplatit. Dává proto všem jeden denár. Příběh vypovídá o tom, že dělníci, kteří byli najati od první hodiny, prožívají zklamání. Nedokáží rozpoznat krásu v gestu hospodáře, který nebyl nespravedlivý, ale jednoduše byl velkorysý, nehleděl pouze na zásluhy, ale také na potřeby. Bůh chce všem dát své království, tedy plný, věčný a šťastný život. Totéž činí Ježíš s námi: nesestavuje nějaké žebříčky, ale cele dává sám sebe tomu, kdo mu otevře srdce.

Dnešního křesťana by se ve světle tohoto podobenství mohlo zmocnit pokušení, které by jej navedlo na myšlenku: „Proč začít ihned pracovat? Pokud bude výdělek stejný, proč pracovat víc?“. Na takové pochybnosti sv. Augustin odpovídal takto: „Proč tedy meškáš v následování toho, kdo tě volá, jestliže jsi si jist odměnou, ale nejistý dnem? Dbej, abys kvůli svému otálení nepřipravil sám sebe o to, co ti dá na základě svého příslibu“ (Promluva 87, 6,8)

Zvláště mladým lidem bych rád řekl, aby nečekali, ale s nadšením odpověděli Bohu, který je volá, aby pracovali na jeho vinici. Neodkládej tuto odpověď, vyhrň si rukávy, protože Bůh je velkorysý a nezklame tě! Při práci na jeho vinici najdeš ve svém nitru odpověď na onu hlubokou otázku, kterou v něm nosíš a která zní: Jaký smysl má můj život?

Drazí bratři a sestry, neklesejme na mysli. Také v temných životních chvílích, když čas míjí, aniž by přinesl odpovědi, které hledáme, prosme Boha, aby ještě jednou vyšel a dorazil až tam, kde na něj čekáme. Pán je velkorysý a brzy přijde!

„TO ČIŇTE NA MOU PAMÁTKU“

EUCCHARISTICKÉ MEDITACE TOMÁŠE KARDINÁLA ŠPIDLÍKA, S.J.

ČESTNÉHO OBČANA PUSTIMĚŘE

Kde a jak je přítomen Bůh?

Věřící vstoupil se svým známým do katedrály. Chtěl mu ukázat její umělecké pozoruhodnosti. Podle svého dobrého zvyku se nejdřív zastavil v kapli Nejsvětější svátosti a krátce se tam pomodlil. Jeho společník věřící nebyl, ale jako vychovaná osoba tiše a uctivě postál. Ale potom, po návštěvě katedrály, se nezdržel a vyložil svou potíž: „Nedovedu si představit, že by v tom kousku chleba byl Bůh a že vy se tu před ním dovedete modlit.“ Na jednom teologickém kurzu však mezi samými věřícími katolíky padla pochybnost z jiného hlediska: „Máme věřit, že je Kristus ve svatostánku, i když je kostel zavřený a nikdo se tam nemodlí? Svátosti jsou symbolické. V eucharistii je symbol jídla a pití. Skrze ten symbol je Bůh přítomen. To věříme. Ale chléb uzavřený ve svatostánku, jak se zdá, všechnu symboliku ztratil. Je tedy jako křestní voda, kterou nikdo nekřtí. Jakou má mít ještě moc?“ Odpověď na takové námitky bývá prostá: Buď věříš nebo nevěříš; víra je dar a ne důkazy rozumu. Jsme zajedno s tím, kdo takto odpovídá, má pravdu. Ale přece jenom ne celou. Rozumem se víra nedokazuje; ale přece nám jej Pán Bůh dal k pochopení toho, s čím se setkáváme a co přijímáme. Slouží tedy i při přijetí pravd víry, hlavně v tom, že je vidíme v souvislosti s ostatními poznatky. Úkol tzv. vědecké teologie je především v tom, že zařazuje jednotlivá dogmata do tradice celé církve. To pak je nutné i k lepšímu pochopení tajemství eucharistie.

Začněme tedy naši úvahu od začátku. Problém, který si kladou všechna náboženství, zní: Kde a jak je přítomen Bůh. Primitivní názory nemají potíže přiznat, že se božstvo usídlilo v něčem hmotném: v posvátném stromu, na svaté hoře apod. Ale obvykle to

bývají místa nepřístupná, tabu, jsou tedy božstva přece jenom nějak vzdálená od styku s obyčejným světem. Tato Boží nepřístupnost je silně zdůrazněna v Písmu. Proto měli Židé zakázáno uctívat Boha na vrcholcích hor, v obrazech a sochách. Setkat se s Bohem se považovalo za nebezpečí smrti. Gedeon viděl Božího anděla a už zvolal: „Běda mně (Sdc 6, 22)!“ Čím jsou náboženství vyspělejší, tím se stává Bůh nepřístupnější. Filosofický Bůh je nakonec čistý duch a v ničem hmotném být nemůže. Umísťovali staří Řekové bohy na Olymp, klasičtí řeční filosofové přenesli Olymp na nebe, tj. do světa nehmotného, neviditelného.

Bible, jak jsme už podotkli, z nepřístupnosti Boží nemíní slevit ani ve Starém ani v Novém zákoně. Bůh „bydlí v nepřístupném světle“ (1 Tim 6, 16). „Nikdo nikdy nevystoupil na nebe,“ potvrzuje sám Ježíš Nikodémovi (Jan 3, 13). Ale stala se v dějinách spásy neuvěřitelná věc, že sám Bůh sestupuje občas k lidu, který si vyvolil. Napřed to bylo jenom dočasně, ve zjeveních, a to obyčejně hrozné povahy, za hromu a blesku a v oblaku, jako na Sinaji (Ex 24, 1nn). Později se to stalo ve slávě, jako v Jeruzalémském chrámu (2 Par 7). Nakonec pak se objevuje ten, „který sám sestoupil z nebes, Syn člověka“ (Jan 3, 13). V Ježíši, jak píše sv. Pavel, se objevila a bydlí „plnost božství tělesně“ (Kol 1, 9).

Zajímavé je, že měli stejné potíže s přijetím této pravdy staří pohané, jako mají dnešní nevěřící s eucharistií. Jak je nesmyslné - prohlašuje pohanský filosof Celsus, proti kterému píše Origenes - věřit, že Bůh, první příčina a zákon světa, je přítomen v Židu, kterého římské úřady ukřižovaly! A přece tu pravdu přijaly milióny křesťanů, stala se úhelným kamenem nové Evropy. Nedostižný Bůh se zrodil z člověka a bydlí v člověku.

Ale bylo potřeba z toho vyvodit další důsledky. Kristus jako historická osoba je hlavou svého mystického těla, církve. Jeho existence pokračuje v dějinách. Žije tedy ve věřících, kteří jsou chrámem jeho Ducha. Píše proto svatý Pavel Korintským: „Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí Boží chrám, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy (1 Kor 3, 16-17).“ I

to je všeobecně od křesťanů přijato. Berou jako samozřejmé mravní důsledky, které z toho plynou: „Co jste udělali jednomu z mých nejmenších, udělali jste mě (Mt 24, 40).“ I nevěřící dnešní doby to nepřekvapuje a chválí nás dokonce za to, když podle této pravdy jednáme.

A přece ještě není konec všech důsledků. Člověk je podle Bible pánem celého stvoření, král vesmíru. To není míněno jenom jako poručnictví, ale především jako poslání. Je

určen, aby svět spolu s Kristem posvěcoval, aby se stalo svatým to, co svatý člověk bere do rukou. Ta otázka se rozvířila v době disputace o uctívání svatých obrazů, v rozpří s tzv. ikonoklasty. Tito neměli potíže s tím, že se Kristus a svatí v kostelích malují. Ale je pohanské, tvrdili, tyto obrazy uctívat, jakoby tu byl Bůh nebo svatý z nebe přítomen. Obraz je užitečný, že nám Krista nebo svatého připomene. Před obrazem se lépe soustředím. Ale jsou to desky ze dřeva a se samým Bohem nemají nic společného. Jsme tu tedy zase u stejné potíže jako na počátku: Nedovedu si představit, že by tu byl Bůh: v desce, v člověku, v kousku chleba, apod.

Co na tu námitku odpovídali pravověrní zastánci svatých obrazů? Nepopírají, že jsou obrazy dřevěné desky. Tenkrát se totiž, jako dodnes, na dřevě malovaly ikony. Ale před těmi obrazy se věřící modlí. Modlitba pak posvěcuje nejenom nás samy, ale i svět, s kterým jsme při modlitbě ve styku. Považujeme za svaté chrámy ne proto, že jsou z kamenů, ale proto, že jsou místem bohoslužby. Jako "milostné" obrazy a sochy uctíváme ty, před kterými se modlily celé generace poutníků. Uchováváme s úctou jako relikvie i předměty, kterých světci ve svém životě užívali. To všechno totiž patří k dynamice světového vývoje, který směřuje k tomu, aby byl Kristus všechno ve všem (Kol 3, 11).

Posvěcuje-li každá modlitba svět, tím víc to platí o modlitbě svátostné, která se koná slovy samého Krista a jeho úředním církevním posláním: posvěcuje tedy chléb a víno, aby došly už nyní do toho posledního stádia, ke kterému směřuje celý vývoj světa. A proč si k tomu vyvolil Ježíš zrovna chléb a víno? Jsou symbol denního života, toho nejobyčejnějšího, který známe, jídla a práce o živobytí. I to se musí stát svatým. Denní život posvěcujeme my a on pak posvěcený zdokonaluje nás. Bůh se tak stále přibližuje a pomalu dorůstá Kristus do své kosmické plnosti, skrze něho i skrze nás, s ním a v něm.

Eucharistie

Vzpomínám si na jednu banální příhodu z mládí. Přišel k nám znenadání neznámý člověk. Otevřel dveře a ptal se nejistě, je-li opravdu u nás. Naši se na něho dívali nedůvěřivě a ptali se ho s podezřelým tónem v hlasu, co by si přál. Odpověděl, že nic, ale že se přišel jen tak podívat. To ovšem důvěru neposílilo. Ale on se tomu nedivil. Začal se přiznávat, odkud pochází a kdo je jeho otec. Najednou se situace změnila. Naši se začali usmívat, zvali ho, aby šel dál, aby se posadil, nabízeli kávu. Ukázalo se totiž, že je našim příbuzným, s kterým jsme se ještě nepotkali. Ozval se tu hlas společné krve.

Je to vlastně pozoruhodné. Kolik styků např. máme s blízkými sousedy, s těmi, s kterými se setkáváme v práci, a přece bychom je hned nepřivítali tak pohostinně. Příbuzenské svazky jsou silnější. I státní úřady to uznávají, když prisoudí dědictví někomu vzdálenému jenom proto, že je příbuzensky bližší. Ve šlechtických rodinách mají příbuzní právo na knížecí nebo hraběcí titul. V královských dynastiích mají právo následnictví na trůně. Moderní společnost to ovšem oslabila. Ale tam, kde se žije podle starobylých tradic, je tento prvek nejdůležitějším společenským pojítkem. U primitivních národů měl v rodině všechna práva nad ostatními otec, ten se stal pak hlavou kmene, patriarchou klanu, nakonec i hlavou národa. Mocní panovníci, faraónové odvozovali svůj původ až od bohů. Vyžadovali proto božskou poctu a brali na sebe také za všechny odpovědnost.

Moderní čtenář se diví, proč se v bibli u všech důležitějších osobností udává jejich rodokmen až do desátého a dalšího kolena. Když dostal Abrahám od Boha rozkaz, aby opustil svou zemi a své příbuzné, stal se vyděděným uprchlíkem. Co tím rozkazem Bůh zamýšlel? Pochopili to dobře jeho potomci. Byl povolán, aby založil docela nový kmen, nový národ privilegovaný v očích Božích. Proto všichni Izraelité odvozovali svůj původ od Abraháma. I Ježíše samého Matoušovo evangelium hned od počátku představuje jako syna Davidova a syna Abraháмова a snaží se podat úplnou listinu jeho rodokmenu (Mt 1-17).

Kristovu genealogii čteme také u Lukáše. Je však dobře si všimnout, že je podána trochu jinak. Nezačíná od Abraháma a Davida, ale postupuje obráceně od Ježíše nazpět k Davidovi, Abrahámovi a nekončí tam, dojde až k "Adamovi, který byl od Boha" (Lk 3,38). Není ta listina uvedena na počátku, ale až po Ježíšovu křtu v Jordáně. To má ovšem svůj zvláštní smysl. Kristus sice vychází z rodu Abraháмова. Ale začíná být sám otcem nového lidu, lidu Božího, který chce v sobě shrnout celé lidstvo od počátku až do konce.

Jakým poutem mají být spojeni lidé tak různých ras a tradic? Podivuhodným Božím zásahem tu nastoupí zase spojení v krvi. Slyšeli ta slova apoštolové při poslední večeři, když jim

podával kalich vína: „Vezměte a pijte z něho, toto je kalich nového zákona, nová smlouva.“ Slyšíme tu výzvu i my při každé mešní oběti zároveň s ujištěním, že i chléb, který přijímáme je Kristovo tělo. Vzniká tu tedy nové nadpřirozené příbuzenství s Kristem a mezi křesťany. Pochopil to dobře sv. Pavel když píše Korint'ánům: „Mluvím k vám jako k rozumným lidem. Posuďte sami, co říkám: Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu“ (1Kor 10,15-17).

Je tedy eucharistie prvním a základním pojítkem mezi lidmi spojenými v církvi. Nejsou to jenom okrasná slova, když se nazývají bratři a sestry. Jsou proto vyzváni před přijímáním: „Pozdravte se pozdravením pokoje!“ Přijímáme-li Kristovu krev, je logické, že nazýváme Pannu Marii naší vlastní matkou a Boha svým pravým otcem. Jeden byzantský duchovní autor, mariolog, k tomu dodává tuto myšlenku. Máme rádi naše vlastní pozemské matky, nikdo nám není milejší než ony. Bůh je tak udělal, aby nám byly obrazem matky, kterou opravdu máme na nebi. Naši otcové se o nás na zemi starají a chtějí nám zajistit dědictví, protože i oni jsou obrazem toho, ke kterému se modlíme: „Otče náš, který jsi na nebesích.“

Někteří se diví, že církev odpírá podávat eucharistii těm, kdo rozbili násilně pouto ve vlastní rodině. K nebeskému Otci se modlíme, aby se dělo všechno podle jeho vůle jako v nebi tak i na zemi. Porušením jednoty rodinné na zemi se narušuje i náš rodinný vztah na nebi. Tzv. exkomunikace, vyloučením od svatého přijímání, je také církevní trest pro ty, kdo nějakým hrubým a nenapravitelným způsobem porušují duchovní rodinné pouto s Bohem a lidmi.

Dnes se mnoho mluví o tom, že rozmnožením komunikací celý svět se cítí jednou velkou rodinou. Politici slibují, že tak tomu bude ve státě, když se dostanou k vládě oni. Pořádají se velké manifestace na propagaci vzájemného bratrství. Ale přesto se lidé mezi sebou rozdělují, a dokonce i zabíjejí. Ale i v těchto bojích i divocí teroristé, nejsou-li úplně zfanatizovaní, umějí ušetřit svých příbuzných a naopak příbuzní, i když by se bojování chtěli vyhnout, skryjí teroristu, když je z jejich rodiny. Je to hlas krve a krev není voda, jak zní rčení.

Krev rodinná ovšem uzavírá kruh známosti a vzájemné podpory. Krev Kristova chce naopak spojit všechny. Svátek Božího těla by měl tedy vyznít jako svátek jednoty lidstva, protože při ustanovení eucharistie se Spasitel lidstva modlil: „Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mne poslal“ (Jn 17,21).

POUTNÍCI PŘED KATEDRÁLOU V ORVIETU S KAPLÍ SV. KORPORÁLU,
Peregrinatio ad limina Apostolorum, 7. června 2007, Orvieto, Itálie.

Boží přítomnost v Eucharistii

SVĚTELNÉ PROCESÍ V LA SALETĚ,

Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet, La Salette Fallavaux, Francie, 23. června 2015.

Mluvílo se o eucharistii. Jeden z účastníků položil tuto otázku: „Bůh je přece všude. Proč by měl být zvláštním způsobem přítomen v hostii, v posvěceném chlebě. To by znamenalo, že jinde už není přítomen, nebo alespoň ne tak jako v eucharistii. Omezili bychom Boží přítomnost jen na některá místa, a to není správné.“ Nebylo to míněno jako námitka proti katolické nauce, ale jako otázka, příspěvek k diskusi. Ukázalo se však, že si s ní mnoho účastníků nevědělo rady. Zdá se, že je těžké na ni odpovědět. To však platí v teologii o každé otázce, která se nesprávně položí: je neřešitelná. Jak se tedy máme postavit k problému Boží přítomnosti v eucharistii? Nemůžeme jej zodpovědět dřív, než si nějak alespoň ujasníme otázku jinou: Co rozumíme slovy, že je Bůh vůbec někde přítomen? Scholastická filosofie rozlišovala různé druhy přítomnosti. Tu, kterou známe ze zkušenosti, nazýváme fyzickou. Stojím na podlaze, sedím na židli, jsem ve světnici. Tato přítomnost se uskutečňuje dotykem. Má-li se o mně říci, že jsem v Praze, musím tam osobně přijet, bydlet tam, chodit po ulici apod.

Tento druh přítomnosti ovšem nemůžeme snadno připisovat Bohu, který je pouhý duch. Nejezdí, nechodí po ulicích, nesedí na židli. Není tedy tímto způsobem ani v Praze, ani v New Yorku, ani v Římě. Není nikde. To poslední však neodpovídá katechismu. Tam se učíme, že je Bůh všude. Musí tam být tedy nějakým jiným způsobem než tím, kterému scholastická filosofie říkala fyzický. Aby osvětlili ten jiný druh přítomnosti, uváděli středověcí autoři často příklad s anděly u Božího hrobu. Byl tam anděl, který odvalil kámen. Ale anděl je pouhý duch. Nemá tělo, nemá tedy ruce. Nemohl ani přijít, ani se o

kámen opřít. Přesto však má i duch sílu působit na hmotu. Je tedy duch tam, kde působí. Odvalil-li kámen, byl tam. Tak také vysvětluje tomistická filosofie přítomnost duše v těle. Kde sídlí duše. V mozku? V srdci? Odpověď zní: v celém těle, protože na celé tělo působí, oživuje je. Boží moc pak se projevuje ve všem, co existuje, proto je Bůh všude. Sv. Pavel cituje na Areopagu Aténanům slova jejich básníka Arata o Bohu: V něm žijeme, hýbáme se a jsme (Skt 17,28). Přirovnání s lidským tělem se líbilo starokřesťanským spisovatelům, kteří si představovali kosmos jako něco jednotného, oživeného Božím duchem; ten pak ve všech věcech nejen působí, ale se i zjevuje, mluví. Ale právě toto přirovnání světa k "tělu Božímu" vedlo k úvahám o rozlišení a stupních Boží přítomnosti. Lidská duše oživuje lidské tělo celé, a přece se to neděje stejně ve všech částech. Není stejně živý nehet a oko, kost nohy a mozková blána. Chirurgové dobře rozlišují, co je naprosto nutné k životu a co patří jen k jeho úplnosti. Ti, kdo si musí dát amputovat ruku, vědí dobře, že to není totéž jako amputovat hlavu. Bez ní by totiž ustal život v celém těle, Duše by je už neoživovala.

Tuto prostou anatomickou zkušenost přenesli Otcové obrazně na Boží přítomnost ve světě. I tu je hlava a údy, části zvláštním způsobem oživené a jiné jakoby umírající. Hlavou světa je bezesporu člověk. On sám a jediný, jak často Otcové zdůrazňují, byl stvořen k Božímu obrazu a podobnosti (Gn 1,26). Jedna lidská duše, píše sv. Jan Klimak, je víc než celý vesmír. Proto také člověka naplnil Bůh svou moudrostí, vdechl mu "ducha", tj. zvláštní podíl na Božím životě. Bůh je přítomen v celém světě, nemůžeme omezit jeho sílu. Ale nikdo z nás nevěří, že je totéž zabít člověka a zvíře; vidět Boha v bližním, má dalekosáhlejší mravní důsledky než vidět Boha v krásné květině.

Z víry ve zvlášť intenzivní přítomnost Boha v člověku se však může formulovat další námitka proti eucharistii. Nejde tu konec konců o kousek chleba a trochu vína? Žádný kostel a nic svěceného, jak kdosi povídal, se nemůže stavět na roveň člověku, který je jediný povolán k tomu, aby byl Božím synem. „Neklekejte před svatostánkem“ - zvolal jeden humanista - „Klekejte jeden před druhým, uctívejte Boha přítomného v živém člověku, ne v kameni anebo ve chlebu!“ Tato námitka není v jádře tak bezbožná, jak by se zdálo. Vychází ze správného principu, ale nerozumí podstatě křesťanských svátostí, proto dochází k nesprávnému závěru. Bůh skutečně bydlí na prvním místě v lidech. „Cožpak nevíte, že jste Boží chrám?“, píše sv. Pavel Korintánům (1 Kor 3,16), „že Duch Boží přebývá ve vás?“. Nepíše však ta slova apoštol všem lidem bez rozdílu, ale věřícím, kteří byli pokřtěni a přijali Boží slovo. Duch sv. je přítomen v nás, působí v našich skutečích. Ale i tu rozlišujeme různé stupně. Jinou intenzitu mají skutky lásky, vroucí modlitba. Vysokou duchovní životnost předpokládáme u toho, kdo obětoval svůj život pro druhé a naopak málo moci a síly Boží hledáme u toho, kdo nevrle a nedbale dělá jen ty nejnutnější povinnosti denního života. Svaté lidi prosíme o modlitbu, předpokládáme totiž, že je silnější než naše vlastní. Jsou totiž Bohem víc spojeni, a i oni ne všichni stejně.

„Hvězda se od hvězdy liší třpytem“, píše sv. Pavel (1 Kor 15,41). Ovšem nejvíc se leskne samo slunce. Tím pak je křesťanům Kristus, "slunce spravedlnosti". V něm bydlí Boží moc a síla ve vší plnosti, on je proto coby hlava celého mystického těla církve, ohnisko Boží milosti pro celý vesmír. Máme-li klekat před člověkem, Božím obrazem, pak klekáme ovšem na prvním místě před tím, o němž je psáno, že v něm přebývá plnost Božství.

Katolík věří tomu, co se kněz modlí při mši: „Toto je mé tělo, to je má krev“. Nepotřebuje tedy další důkazy k tomu, aby vyznal, že je eucharistii Kristus a tedy, Bůh

přítomen způsobem docela zvláštním, jedinečným. Nedává přednost "věci" před člověkem, jak tvrdila námitka, ale setkává se tu s člověkem - Bohem.

EUCHARISTIE PŘED TURÍNSKÝM PLÁTNEM V KATEDRÁLE SV. JANA KŘTITELE,
Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet, Turín, Itálie, 23. června 2015.

Můžeme tedy považovat za vyřešenou námitku, kterou jsme začali svou úvahu. Ale fakt sám, že se v katolickém prostředí vyskytla, prozrazuje jistou mentalitu, kterou Berdjajev nazývá objektivizací, odosobňováním, a kterou považuje za nejzhorbnější následek hříchu. Je to oddělování skutků od člověka, který je dělá, jejich osamocené hodnocení.

Tam, kde jde o Kristovo dílo spásy světa, je toto "odosobňování" přímo rouháním. Svátosti nejsou "věci", svátosti jsou činnost Krista samého, která proniká do našeho života skrze osobní styk s Bohočlověkem. Tento styk se uskutečňuje prostřednictvím symbolů a ty nám pomáhají překlenout vzdálenosti časové a prostorové. I u našich oltářů mluví Kristus docela blízko: „Vezměte a jezte, toto je mé tělo!“ Je to tedy místo setkání, privilegované místo Boží přítomnosti ve světě.

Není to ovšem místo jediné. Je pravda i to, že se s Kristem máme setkávat v každém bližním, při čtení Písma, v každém dobrém skutku, v bohoslužbě i v práci. Rozdíl mezi přítomností Boží, která je v denním životě a přítomností Boží svátostnou, se má dokonce stále umenšovat. Neděje se to snad tím, že by svátosti postupně ztrácely na ceně. Má se stát pravý opak. Posvěcení člověka a celého světa má dorůstat do plnosti Kristovy, do plnosti svátostné. V líčení nebeského Jerusalema, jak je čteme v Apokalypse, nás překvapí malá poznámka: „Chrámů jsem tam neviděl“ (Ap 21,22). V dokončeném vývoji posvěcení světa už není privilegovaných míst setkání s Bohem. Kristus bude pak opravdu všude a ve všem (Kol 3,16).

Jeden chléb - jedno tělo

Člověk je od přirozenosti tvor společenský, jeho osobnost tím víc vyniká, čím širší je okruh lidí, se kterými komunikuje a čím pevnější a ušlechtilější je pouto, které ho s nimi svazuje. Dějiny nás poučují, že se první svazek s jinými rodí z rodiny a rozrůstá se v pospolitost kmenovou a národní. I kult náboženský se do těchto kategorií zařazuje. Primitivní národy mají své vlastní bohy. Až do nové doby pak platil i v kulturní Evropě princip: *cuius regio eius religio*, vládce národa rozhoduje o náboženském vyznání svých poddaných, faraónové proto odvozovali svůj božský původ. Ale od samého počátku se národní skupiny mísí s jinými. Proto se kulturní Řekové pokoušeli najít pro svou obec vzdělaných lidí jiné vyšší pouto. Dospěli až k Aristotelovi, který prohlásil za nejušlechtilější spojení to, které je mezi opravdovými přáteli. Jsou však i v přátelství různé stupně. Stanovil tři základní: přátelství ze společné zábavy, ze společného zisku, ale nadto třetí nejvyšší, které má základ v jednotě ducha.

Všimněme si nyní, jak se do tohoto vývoje dovedl zařadit sv. Pavel. Je hrdý na to, že patří ke svému národu, že je Izraelita z kmene Abraháмова. Ten původ určil i jeho náboženský postoj. Toto pouto je nerozlučitelné, vždyť se zakládá na víře, potvrzené velkými zázraky, že Bůh Izraele je jediný pravý. Nemohl tedy nikdy od své původní víry odpadnout. Ale jak se tedy mohl stát apoštolem jiných národů v duchu univerzálního křesťanství? Dnešní laická mentalita předkládá tento postup: zařadit hodnoty náboženské a národní vlastnosti do soukromého života a vybudovat společnost národů na základech jiných, opravdu všeobecných i s rizikem, že zůstanou abstraktními pravdami. Nepotřebujeme dokazovat, jak tento způsob myšlení a jednání proniká do dnešní společnosti, po případě se mu dává i ekumenický ráz.

Pavla tam ovšem nikdy zařadit nemůžeme. Nikdy se svého židovského původu víry svých praotců nezřekl. Jak se tedy dostal k jiným národům? Našel k nim cestu spojení nikoli mimo své náboženství, ale naopak skrze ně. Našel tu cestu už i v pravém židovství,

v rozšíření slibů daných Abrahámovi. Nyní v církvi, když se ty sliby splnily, zeď, která dělila národy, už je rozbořena. To, co vedlo dříve k partikularismům, v církvi se stává poutem spojení.

Viděli jsme, že je prvním základem jednoty lidstva spojení rodinné, v jedné krvi. V církvi se stává duchovním, mystickým. To však neznamená, že by bylo méně reálným. S velkým důrazem o tom píše Pavel Korintským. Napsal do Korintu dva dopisy, snad i třetí, který se nezachoval. Co ho přimělo, že na ně tak pamatoval? Vznikla tam důležitá křesťanská obec, ale doslechl se Apoštol o rozepřích a sporech, které tam povstaly, a to dokonce i při společném slavení večeře Páně, při lámání chleba. Proto je napomíná důrazně: „Když vy se shromažďujete, není to už společenství večeře Páně? Každý se dá hned do své večeře, a jeden má hlad a druhý se opije. Což nemáte své domácnosti, kde byste jedli a pili? Či snad pohrdáte církví Boží a chcete zahanbit ty, kteří nic nemají? Co vám mám říci? Mám vás snad pochválit? Za to vás nechválím?“ (*1 Kor 10,20-22*).

Napomenutí je drsné. Byli Korintané skutečně v takovém úpadku? Ale hned nato přechází Apoštol k pozitivnímu vyznání víry: „Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.“ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli jej budete pít, na mou památku“ (v. 23-25). Morální závěr? „Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sobě odsouzení“ (v. 26-29). Není proto pochybnosti o tom, že je pro Pavla eucharistie svátostným základem jednoty církve. Křesťané mají s Kristem a mezi sebou jednu krev. Podle starého přesvědčení duch člověka sídlí v krvi. Mají-li věřící jednu krev, mají i jednoho ducha. A mají-li jednoho ducha, jsou i jedno tělo s Kristem. Po celou dobu svého putování, Pavel zakládal různé místní církve. Všude zdůrazňoval jednotu. Pravost Kristova

evangelia se jeví v jeho univerzalitě. Je to jakoby stavění jednoho světového duchovního chrámu. „Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy“ (1 Kor 3,16).

Didaché, jeden z nejstarších zachovaných křesťanských dokumentů (vznikl mezi roky 80-100), napomíná v duchu Pavlově věřící, kteří přicházejí v den Páně ke společnému slavení eucharistie, ať vyloučí každého, kdo nehodně žije. Musí se proto starostlivě vyloučit rozepře, spory, litovat starých hříchů. Všecko, co rozbíjí jednotu církve, zraňuje jednotu těla Kristova a ruší hodnověrnost liturgie.

V době 2. vatikánského koncilu, když se připravovalo schéma konstituce o církvi, opakoval se v textu mnohokrát výraz "tělo Kristovo". Bylo tedy na některých místech nahrazeno výrazem jiným: "Boží lid". Těm, kterým se to nelíbilo, se dostalo vysvětlení. Když jde o tajemství víry, jeden výraz symbolický se doplňuje druhým. Definice církve jako tělo Kristovo krásně vyjadřuje jednotu všech údů. Ale v církvi tyto údy nejsou pouhé orgány, ale živé osoby, tvoří Boží lid. Jejich vztahy nejsou mechanické, ale i ušlechtilé lidské, kolegiální. I to je v souvislosti s učením sv. Pavla. Už ve Starém Zákoně si byli židé vědomi, že úzkým spojením s Bohem tvoří jeden vyvolený lid Boží.

POUTNÍCI NA TERASE BAZILIKY PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ V LURDECH,
Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem, Lourdes, Francie, 22. června 2008.

Zakončeme tedy výzvou Pavlovou: „Prosím vás, bratři, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení a přesvědčení“ (1 Kor 1,10). „Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatí ve všem, v každém slovu i poznání... Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem našim Pánem Ježíšem Kristem“ (v. 4-9).

Procesí Božího Těla

PROCESÍ CORPUS DOMINI. u oltáře před domem Raclavských v Drysicích.

Procesí Božího Těla bývala v Itálii až donedávna všude velmi slavnostní. Na Sicílii pokračovala celý týden. Ve svátek bylo okolo kostela, další dny se postupně chodilo do různých ulic, které spolu závodily o výzdobu a osvětlení. Na dlažbě ulice se skládaly květinové koberce. Zvyky pochopitelně nezanikly, ale ubývá jich. V Římě je už jenom jedno velké procesí, kterého se účastní Svatý otec, jde od Lateránské baziliky k Panně Marii Sněžné. Jednotlivé farnosti už od průvodů upustily. Nejsou totiž uskutečnitelné v ulicích, které jsou plné aut a hluku.

Jak máme tuto skutečnost přijmout? Některým lidem je toho líto. Bylo to pěkné. Náboženství a lidový folklór se tu spojily v jedno. Jiní katolíci ten zjev nekomentují tak lítostivě. Byly to zvyky, které patřily do staré společnosti, těžko zapadají do nového světa. Kromě toho, jak i někteří říkají, nepatří přímo k eucharistické pobožnosti. Ta je totiž svátost chleba a vína, symbol stolu, jídla a nápoje. Jediná pravá eucharistická pobožnost je tedy mešní liturgie a ne procesí městem.

Co k tomu máme dodat? Jde tu skutečně o svátost, jejímž symbolem je denní chléb. Ten se v selském prostředí kladl na stůl, byl tam stále. Ale také se oslavoval slavností dožíněk. Ty bývaly tím radostnější a slavnější, čím větší byla toho roku úroda. Slavnost dožíněk byla projevem radosti z toho, že lidé nepracovali nadarmo, že budou jíst plody své práce, že nezemrou hladu, že mají na příští rok zajištěný život.

Eucharistická slavnost má vyjádřit něco podobného, ale na vyšší úrovni. I chléb na oltáři je plod země a plod lidské práce a vyjadřuje naději, že máme zajištěný život věčný. Ale proč se to neslaví jenom v kostele; proč se vychází do ulic, do přírody? Důvody k tomu jsou různé. Uveďme alespoň jeden. Jídlem si nejenom zachováváme život, ale stáváme se také silní. Síla nám pak umožňuje pracovat a přetvářet svět. Eucharistie nesená do města je symbol, že jsme tímto pokrmem posílení, abychom dokázali přetvářet okolí, ve kterém žijeme; naše soužití, společnost. Když nastoupil na úřad jako pražský arcibiskup kardinál Beran, razil heslo: EUCHARISTIE A PRÁCE. Skončila právě válka a začínalo se mnoho mluvit o tom, jak budeme pracovat pro přebudování našeho státu. Arcibiskup chtěl zdůraznit, že bude tato práce požehnaná, jenom když bude mít posilu milosti. Pak se teprve stane

práce radostnou a účinnou. Ten, kdo vidí, že má jeho práce úspěch, těší se, je veselý. Po sklizni dobré úrody se při dožínkách tancuje, hraje hudba. I eucharistie má být zdrojem radosti. Její slavení má mít tento ráz. Vidíme to názorně při východních liturgiích. Při slavení mše převládla na Západě vzpomínka na kříž a umučení Páně. Proto je slavnost Božího Těla jakoby vyvážením, doplněním, zdůrazněním druhého přístupu k tajemství.

Při dožínkách se schází rodina a obec. Vyznává se tím, že žijeme všichni z jednoho chleba a ze společné práce. Také eucharistie je společný úkon. Během roku je ovšem mnoho mší,

kterým říkáme soukromé, protože se jich účastní malá skupina věřících. Slaví se na různých místech a v různé hodiny. Tato roztržitost společné modlitby je dána okolnostmi života. Ale sama eucharistie se nemůže nikdy chápat jako soukromá pobožnost. Vždyť je základní svátost jednoty církve. Jedno tělo tvoří podle sv. Pavla všichni ti, kdo se z tohoto jednoho chleba živí (1 Kor 10,17). Společná slavnost Božího Těla je tedy jakoby vyznáním, že tvoří jednotu všechny mše, které se slaví na různých místech a v různou dobu. Chceme ukázat, že všechny tvoří jednotu a že je eucharistický chléb jeden, i když se láme na mnoho zlomků na mnoha místech. Tak si vysvětlíme i staré církevní nařízení, které se dost přísně dodržovalo, že se totiž museli procesí Božího Těla účastnit i všichni řeholníci místa, kteří měli své vlastní kostely a kaple. I dnešní zvyk římský je v tom duchu, že totiž průvod Božího Těla je jenom jeden a vede jej sám Svatý otec. Vyjadřuje se tak jednota eucharistie.

Přitom ovšem nemíníme popírat, že se vnější projevy zbožnosti s dobou mění. Ale neměla by se ztrácet pozitivní hodnota, která se jimi vyjadřovala. V otázce eucharistické pobožnosti už byly pokusy nahradit procesí nějakou jinou formou. Ve staré křesťanské době si jednotlivé církve na znamení vzájemné jednoty posílaly kousek eucharistického chleba. Jeden holandský duchovní už před čtyřiceti lety propagoval obnovu tohoto zvyku,

ale neujal se. Jiní navrhovali spojení současných liturgií pomocí rádiového vysílání. Jednou se to už dělo při modlitbě růžence, který se modlil Svatý otec. Tu je to ovšem snazší, ale nezdá se, že by to byla vhodná metoda pro společné slavení mše.

Jak vidíme, opakuje se tu stará zkušenost. Je snadné říci, že starý zvyk už nevyhovuje, že se do nové doby nehodí. Ale je nesnadné najít formu novou, která by nahradila předcházející. Ponechejme to tedy vývoji, inspiraci mladších generací. Ale neztrácejme ideu, kterou svátek Božího Těla vyjadřuje: eucharistie je pouto jednoty mezi všemi lidmi, síla k posvěcení společnosti a celého života. Kdekoli se slaví, tam je Kristus a ten je jeden pro všechny. V teologii se diskutovala otázka, na kolik se při jednotlivých mších opakuje Kristova oběť, kterou přinesl na Kalvárii. Ukázalo se, že slovo "opakovat" není vhodné k vyjádření tajemství. Lépe se vyjádří obrazně: Slunce, které svítí, je jenom jedno. Ale proniká všude tam, kde se otevře okno. Slavení eucharistie je tedy takovým otvíráním oken, aby světlo Kristovy oběti a jeho oslavení pronikalo do celého světa.

SVATÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE (7)

PROF. THDR. JAROSLAV POLC (14. září 1929, Chicago, USA – 15. ledna 2004, Praha)

SVATÝ ROK V OSMNÁCTÉM STOLETÍ

Každé století vtiskovalo svůj osobitý ráz způsobu slavení Svatých roků. O těch, jež se konaly v osmnáctém století však toto tvrzení platí jen částečně, neboť nové rodící se údobí evropských dějin se objevuje jen v jejich pozadí.

Tehdy dochází ke zlomu, dlouho připravovanému renezancí. Začíná sice nábožensky motivovanou Utopií Tomáše Mora a Slunečním městem Tomáše Campanelly, ale vyúsťuje deismem v osvícenství. Tyto nové směry se ovšem šíří zprvu v úzkých třídách, v téměř už nábožensky znečitlivělých vrstvách společenské elity, jež staví člověka do středu skutečnosti a pohlíží na lidský život sekularisticky a materialisticky. Tomuto procesu dodala nové energie Francouzská revoluce. Pokračoval pak až do současné doby, v níž dozrál v čisté bezbožectví, jež ve dvacátém století nabylo extrémních projevů v novopohanském fašismu, nacismu a marxismu.

Důsledky osvícenství se ovšem projevy i při slavení Svatých roků. Rozumářství a vědecky oděný skepticismus otrásl křesťanským pojetím víry a hříchu, a tedy i vírou v nutnost odpuštění a křesťanství vůbec. Zpočátku nepopíralo hřích přímo jako takový, neboť i zákoníky osvícenské doby uznávaly zločiny, jež jsou současně i hříchem, např. vraždu a cizoložství. Popíralo však, že člověk jako takový je hříšník, jemuž je třeba pokání, Božího odpuštění a spásy. Rousseauův člověk bez mravní poskvrny a viny nepotřebuje odpuštění od nikoho, a tím méně odpuštění zprostředkované Bohem ustanovenou církví, je-li jeho svědomí v pořádku. Je sám schopen si vybudovat svět, který už není slzavým údolím, ale říší radosti a štěstí. Proto věk Voltairův, věk osvícenství a zednářského volnomyšlenkářství nepotřeboval ani Svatých roků.

Jubilejní roky začínají pozvolna čelit těmto nově rodícím se proudům. Podobně jako ve Francii první reakcí byla náboženská výuka věřících prováděná Fénélonem, sv. Janem de la Salle a Fleuryem, tak jedním z nových a významných projevů Svatých roků slavených v 18. století je katechetická příprava prováděná v Římě lidovými misionáři. Strohost a také

hlubší duchovní soustředěnost nahrazují tehdy bujnost rozkvetlého baroka. Kronikářské záznamy se bohužel zaměřují jen na senzační a okázalé události a opomíjejí právě to, co bylo podstatné, ale co se považovalo za všední, totiž vlastní průběh Svatého roku. Proto je nutno tak často číst mezi řádky.

Jistě je výmluvnou skutečností, že mimo běžných Svatých roků, slavených pravidelně každých 25 let, bylo možno získat jubilejní odpustky i při jiných příležitostech. Ty už sice poskytl v roce 1585 věřícím papež Sixtus V., aby jejich modlitbami dosáhl Boží pomoc pro svůj tehdy začínající pontifikát. Totéž učinil i papež Pavel V. v roce 1605. V osmnáctém století však byly z těchto důvodů vyhlášeny krátkodobé jubilejní odpustky nejméně devětkrát, obvykle po volbě papeže, ale i jindy při přírodních pohromách, nebo jako prosba za pomoc Boží církvi, tehdy v mnohých zemích těžce zkoušené. Tyto jubilejní odpustky však bylo možno získat obvykle jen během krátké doby, často jen během dvou určených týdnů, takže se týkaly pouze obyvatel Říma a okolí. Svaté brány však otvírány nebyly a podmínky k získání odpustků se měnily od případu k případu.

Svatý rok 1700

Během obvyklého Svatého roku, slaveného v roce 1700, se vystřídali dva papežové. Vyhlásil jej 22. června 1699 papež Inocenc XII., jehož povaha dodala jubilejnímu roku i zvláštní zaměření. Byl to muž smířlivý a pokorný. Jeho hlavní snahou bylo zprostředkování míru světu a odpuštění. Měl však i silně vyvinutý smysl pro spravedlnost. Dal provést soudní reformu v papežských státech, aby všem poddaným zajistil nestrannou spravedlnost a v roce 1692 přísně zakázal zvláštní bulou budoucím papežům obohacovat své příbuzné. Omezil i příjmy kardinálů, kteří byli spřízněni s papežem. Lateránský palác dal k dispozici k péči o nemocné, budovu svatého Michala na tiberském břehu určil pro péči o zestárlé a invalidní řemeslníky, aby tam bylo o ně pečováno až do smrti, a další budovu předal péči o lidi, kteří se octli ve finanční tísní. Ne nadarmo ho tedy chudí nazývali svým otcem.

O Svatém roce 1700 se zmiňují všechny kroniky jen stručně, neboť se nevyznačoval okázalostmi, ale kajícími procesími a pobožnostmi, a tak se ostře odlišoval od barokních jubilejů předešlého století.

Svatou bránu však na vánoce roku 1699 neotvíral ani tehdy churavějící papež, ani nemocný kardinál děkan Cibo, ale elegantní francouzský kardinál Emanuel Buillon, známý jako galantní muž, který se uměl pohybovat mezi pokrokovými vyššími vrstvami své doby. Otevření se zúčastnila i polská královna vdova Marie Kazimíra, jejímž manželem byl král Jan III. Sobieski, záchránce Vídně před dobytím Turků. Byl však přítomen i její otec, někdejší světák a válečník z rodu d'Arquien, jehož proměnil před pěti lety papež Inocenc XII. v kardinála. Královna potají a v převlečení umývala podle tehdy už vžitého zvyku v hospici bratrstva sv. Trojice poutníkům nohy a jako prostá žena jim přisluhovala i při stole.

Dvě okolnosti přispěly nemálo, že se Svatý rok 1700 jeví v dějinách nevýrazně: počet poutníků nebyl tak vysoký jako dříve - to už byla ozvěna tzv. války o španělské dědictví, která se táhla ještě čtrnáct let, a pak smrt papeže Inocence XII., 27. září. Tak zmizela ústřední postava, která jubileu dodala svůj osobitý ráz, ustaly papežské liturgické funkce a obtížná volba jeho nástupce zadržela kardinály v konkláve téměř dva měsíce.

Klement XI.

Nově zvolený papež, živý a energický Klement XI., statný padesátník, hned jak vyšel z Vatikánu, vykonal si jubilejní pout'. I jeho korunovační slavnosti dodaly Svatému roku zvláštního lesku. Ale netrvalo dlouho a Tibera se opět vylila z břehů a zaplavila cestu k bazilice sv. Pavla, takže podobně jak tomu bylo už v roce 1625, papež ji nahradil lehce přístupnou a bližší bazilikou Panny Marie v Zátiběří.

Menší počet poutníků však usnadnil organizaci péče o jejich vydržování. I tak bratrstvo sv. Trojice se postaralo o 300.000 poutníků, ale tentokrát se uplatnila plně praktická pravidla, že jídla mají být dobře vařená a kořeněná, maso dobře očištěné a vyprané a polévka odtučněná. Oheň neměl být udržován déle než toho bylo třeba, talíře se měly dobře umývat, v kuchyni měla být udržována čistota. Podobná pravidla mělo i Bratrstvo svatého Kříže. Navíc bylo přesně určeno, kdo se má starat o pochodně pro procesí, o svíce užívané k osvětlování místností, o koupi různých druhů sýra atd. I to jsou známky měnících se časů.

Svatý rok 1725

Další Svatý rok, konaný v roce 1725, slavil pětasedmdesátiletý, právě zvolený papež Benedikt XIII., dominikán, který byl dlouhá léta kardinálem. K přijetí výsledku volby byl téměř donucen 29. května 1724. V knize komořího kleriků papežské komory se k vyhlášení Svatého roku poznamenává:

»Poněvadž nebylo možno, jak to bylo zvykem, zveřejnit bulu Svatého roku ve svátek Nanebevstoupení Páně, poněvadž papežský stolec nebyl v onen den obsazen, zmíněné vyhlášení se přeložilo na ráno svátku svatých apoštolů Petra a Pavla, 29. června.«

Po slavnostním troubení přečetl bulu v předsíni svatopetrské baziliky mons. Battelli v přítomnosti papeže a jeho doprovodu, a když skončil, k novému troubení a bubnování se přidal radostný potlesk Římanů a poutníků, kteří se všude kolem tlačili. Pak se zvláštní poslové rozjeli s trubači a bubeníky do tří jubilejních bazilik, aby i tam byla bula přečtena s obvyklou slavnostností. Bylo však zcela mylné očekávání, že Svatý rok bude probíhat stejně okázale.

Papež Benedikt XIII. byl totiž ještě přísnější než v roce 1700 jeho předchůdce Inocenc XII. Sám si vykonal během roku předepsanou pout', na kterou se připravil v dominikánském klášteře při bazilice Panny Marie, zvané sopra Minerva v Římě, duchovními cvičeními a v Lateránské bazilice slavil římský provinční církevní sněm, závazný pro všechny biskupy římské provincie, který se zabýval hlavně zpřísněním života duchovenstva a metodou výuky katechismu.

Papež sám se obrátil zvláštní výzvou během roku i k odpadlým kněžím a řeholníkům a vyzval je k návratu do církevního společenství. Jejich představené zase zval, aby je přijali s láskou a odpuštěním.

Toho roku se opět nekonal žádný veřejný karneval, byly zakázány maškary, ba i loterie. Zato papež odvolal exkomunikaci, jíž pohrozil papež Inocenc XI. kněžím, kteří by v chóru během modliteb plivali na zem žvýkáci tabák, ale od zákazu, aby si kanovníci během modliteb předávali tabatěrku se šňupavým tabákem, neustoupil. Duchovním zakázal nosit paruky.

Bratrstvům zakázal okázale konat lampiónová a pochodňová procesí, takže Svatý rok probíhal skutečně v duchu kajícínosti. Během něho byla svatořečena řada blahoslavených, mezi nimi Jan od Kříže a dva mladí jezuitští klerici Alois Gonzaga a Stanislav Kostka.

Nechyběly ani vysoce společensky postavení poutníci, jako např. vdova po toskánském velkovévodovi, vévoda bavorský a kníže Dietrichstein z Korutan, který byl předtím luterán, ale v Římě byl přijat do církve a papežem biřmován. Větší pozornost vzbudilo 370 právě osvobozených křesťanských otroků z tuniského zajetí. Byli vykoupeni členy řádu trinitářů a dopraveni do Říma, aby si mohli vykonat pout', než se rozjeli do svých domovů v různých evropských zemích. Byli hoštěni spolu s 382.000 poutníky toho roku bratrstvem svaté Trojice, jemuž finančně značně vypomohl papež.

Benedikt XIV.

V roce 1750 slavil Svatý rok papež Benedikt XIV., zvolený po desetiměsíčním konkláve v roce 1740. Během procesu o svatořečení sv. Jana Nepomuckého byl tzv. obhájcem ďábla (*advocatus diaboli*). K svatořečení došlo v roce 1729 papežem Benediktem XIII. Prosper Lambertini, jak znělo rodinné jméno Benedikta XIV., byl předtím arcibiskupem v Bologni, a proslul v celém tehdejší světě dvěma vynikajícími vlastnostmi: svou učeností a přitom rozšafným smyslem pro praktické věci. Už v Bologni ho nazývali »dobrým Lambertinim«. Sorbonna chtěla umístěním jeho obrazu ve velké universitní aule zase poctit jeho vzdělanost, odpovídající úrovni doby. I sám Voltaire složil k jeho poctě verše a Marie Terezie se o něm vyjádřila, že vyniká svou moudrostí. A syn anglického ministerského předsedy Horatius Walpole, sám přesvědčený anglikán, dal ve své vile postavit jeho sochu s nápisem: »Milován katolíky, ctěn protestanty, skromný a nezaujatý vládce, který nezná milce, papež, kterému je cizí nepotismus, přes své vědomosti a nadání skromný učitel, soudce, jemuž schází přísnost.« A stejnojmenný příbuzný britského ministra Pitta si dal pořídit jeho bustu, pod níž složil následující nápis: »Jan Pitt, který neřekl nikdy nic dobrého o knězi římské církve, dal postavit tento památník k poctě papeže Benedikta XIV.«

Svatý rok 1750

To byl papež Svatého roku 1750, jež silně poznamenal svou právní a pastorační zkušeností. Nunciům, biskupům a vládcům dal rozeslat 5. května 1749 oznámení o vyhlášení Svatého roku. V další konstituci pak velmi jasně shrnul celou dosavadní teologickou nauku jubilejních roků, obsaženou v bulách svých předchůdců, poprvé jasně vypočítal všechny podmínky k získání odpustků Svatého roku, mezi nimi na prvním místě zdůraznil upřímnou a kající zpověď.

Nejen dal opravit řadu římských chrámů pro nastávající jubileum významnými umělci, ale zorganizoval i duchovní přípravu věřících řadou katechetických kázání, jež se konala i během Svatého roku v různých římských bazilikách. K tomu účelu svolal do Říma i slavné kazatele různých řádů, mezi nimiž byl i později svatořečený kapucín Leonard z Porto Maurizio, který v různých částech Říma strhoval svou prostou výmluvností poutníky k pokání. Aby během jubilejního roku bylo postaráno o duchovní potřeby poutníků, jmenoval k tomu účelu papež Benedikt zvláštní komisi kardinálů. Jiná měla zase pečovat o jejich hmotné potřeby.

Svatou bránu svatopetrské baziliky otevřel papež podle tehdy vžitého zvyku v předvečer Vánoc 1749. Po celý rok střežila Svaté brány čestná stráž Rytířů svatých Petra a Pavla.

I přes válečné nepokoje, připutovalo do Říma mnoho poutníků, mezi nimiž tentokrát vzbudili velkou pozornost poutníci z daleké Arménie. Přišli do Říma s prapory, zpěváky a s dvěma biskupy a 9 kněžími, Papež sám je přivítal ve svatopetrské bazilice a pak byli ubytováni v hospici sv. Trojice, který tehdy poskytl pohostinství 194.834 poutníkům. Na jejich vydržování značně přispěli i vévoda Salviati a kníže Odescalchi, Benedikt XIV. pokřtil 22. května v bazilice Panny Marie sopra Minerva 22 obrácených židů.

Během Svatého roku dal se svolením papeže zřídit sv. Leonard z Porto Maurizio v Koloseu čtrnáct kapliček křížové cesty a uprostřed vztyčit vysoký kříž na počest křesťanských mučedníků, kteří tam pro Krista v prvních stoletích prolili svou krev.

Když Benedikt XIV. uzavíral 24. prosince Svatou bránu, mohl být spokojen s duchovním užitekem, který přinesl poutníkům. Bylo jich méně než dříve, ale přišli v duchu usebranosti a modlitby. Také tehdy se Svatý rok obešel bez vnějších okázalostí.

Jen kronikáři zaznamenali několik podrobností, jež spíše charakterizují papeže, jenž Svatý rok pečlivě připravil a šťastně uzavřel. Během Svatého roku se prý k němu přiblížil jakýsi starý kapucín, celý vzrušený a plačící. Benedikt XIV. se ho zeptal »Co se stalo?« Kapucín odpověděl: »Svatý Otče, měl jsem zjevení, že se narodil Antikrist.« A papež se otázal: »Jak je starý?« »Teď má tři nebo čtyři roky«, odpověděl vzrušený řeholník. »Dobře, dobře, to se týká už mého nástupce,« řekl mu dobrosrdečně papež.

Na sklonku Svatého roku k němu přišli i dva přesvědčení luteráni. Papež se s nimi rozloučil slovy: »Synové, požehnání starých lidí je rozšířeno u všech národů. Žehnám vám a nechť Vás Hospodin osvítí.«

Svatý rok 1775

Poslední Svatý rok před vypuknutím Velké francouzské revoluce se konal v napjatém ovzduší. Na nátlak vládců takzvaných starých katolických zemí byl zrušen jezuitský řád. V roce 1758 byli násilím vyvezeni z Portugalska na popud markýze Pombala, který dal zkonfiskovat všechnu majetek řádu, šest let nato odhlasoval i francouzský parlament podobná opatření, což bylo jen signálem pro ostatní španělské státy a italská království, ovládaná Bourbonským rodem, i pro Marii Terezii v rakouském soustátí. 23.7.1773 zrušil na nátlak katolických evropských mocnářů celý řád i papež Klement XIV.

Tento mocný nátlak na slabého papeže zřejmě otrásl celým jeho nitrem. Vyhlásil sice Svatý rok, který se měl konat v roce 1775, na svátek Nanebevstoupení Páně předešlého roku, ale jeho zdravotní stav se stále zhoršoval. Zvláště duševní síly jej opouštěly, takže nebyl schopen psychologicky Svatý rok připravit. Stačí uvést svědectví svatého Alfonse z Liguori v jeho dopise z 2. června 1774, psaném P. Villanovi:

»Zprávy z Říma jsou stále horší. To, co mi svěřil monsignor Rosseri, je k pláči. Papež je nesmírně smutný, neustále se zavírá, téměř nikoho k sobě nepouští, a už se o nic nestará.«

Tato těžká melancholie patrně urychlila konec jeho života, který nastal 22. září. Volba jeho nástupce se protáhla na 134 dní. Proto o vánocích 1775 nebylo papeže, který by otevřel Svatou bránu. Ale poněvadž Svatý rok byl vyhlášen, do Říma už přicházeli poutníci, navštěvovali předepsaným způsobem baziliky, ale místo aby procházeli Svatými

branami, líbali jen kříže umístěné na jejich zdech. Jeden z nich si posteskl: *»Bylo to smutné: Řím bez papeže, Svatý rok bez bran, otevřených hříšníkům, nás zahanbovaly.«*

15. února 1775 byl zvolen papežem kardinál Giovanni Angelo Braschi a zvolil si jméno Pius VI. Hned si získal sympatie římského lidu, neboť měl krásnou tvář a důstojné vystupování. Už 26. února dal otevřít Svaté brány. Jakási mladá dáma při pohledu na něho jen povzdechla: *»Jak je krásný!«* Ale stará římská šlechtična, stojící vedle ní poznamenala: *»Jak je krásný, tak je svatý.«* Nikdo ovšem tehdy netušil, co bude muset vytrpět.

Poutníků bylo toho roku méně než kdykoliv předtím, zřejmě nábožensko-politickým vlivem doby. Bratrstvo svaté Trojice jich pohostilo pouze 130.390, tedy ani ne polovinu jako během okázalých a slavných Svatých roků. Tentokrát však upoutalo pozornost velké procesí východních biskupů a kněží, kteří do Říma připutovali z tak veliké dálky na důkaz jednoty církve shromážděné kolem nástupce svatého Petra.

V onom roce byl také Řím poprvé svědkem prvního veřejného osvětlení ulic lampióny. Nový papež dal vybavit nemocnice tehdy moderními lékařskými nástroji a léky, dovezenými z Anglie, aby i o zdraví poutníků bylo náležitě pečováno.

Z Německa a Rakouska přišli též zástupci významných šlechtických rodin, mezi nimi i rakouský arcivévoda Maxmilián, bratr císaře Josefa II., od něhož měl papež Pius VI. následující léta zakusit tolik příkoří. Na jejich počest pořádaly římské šlechtické rodiny ohňostroje a hostiny, jež jakoby se už vymykaly duchu nové doby, jež se projevovala stále naléhavěji.

Poslední Svatý rok 18. století skončil klidně. Dobytím pařížské Bastilly 14. července 1789 začala Francouzská revoluce, k níž události předchozího století byly jen preludiem. Ale přece i Svatý rok slavený v roce 1775 přinesl své ovoce. Jinak by nebylo třeba, aby si D'Alembert ve své protikatolické nenávisti hořce stěžoval, že právě tento Svatý rok oddálil revoluci o téměř dvacet let, a aby Voltaire už téměř na prahu smrti prohlašoval: *»Ještě jeden Svatý rok jako tenhle a filosofie bude krásně oddělaná.«*

JUBILEUM SVATÉHO STOLCE

V DEN LITURGICKÉ PAMÁTKY PANNY MARIE, MATKY CÍRKVE

***„Plodnost Církve
závisí na kříži,***

jinak je pouze zdáním“

Papež Lev XIV. byl prvním, kdo v pondělí, 9. června prošel Svatou branou vatikánské baziliky s jednoduchým dřevěným křížem poutníků Svatého roku. Vedl procesí účastníků jubilea Svatého stolce - pěti tisíc kleriků a laiků, kteří vykonávají

svou službu u Apoštolského stolce. Při mši svaté v bazilice svatého Petra pronesl následující homílii:

Draží bratři a sestry,

dnes máme tu radost a milost slavit jubileum Svatého stolce v liturgickou památku Marie, Matky církve. Tato šťastná shoda okolností je zdrojem světla a vnitřní inspirace v Duchu Svatém, který se včera, o Letnicích, hojně vylil na Boží lid. A v této duchovní atmosféře dnes prožíváme výjimečný den, nejprve rozjímáním, které jsme vyslechli, a nyní zde, u stolu Slova a Eucharistie.

Boží slovo v této slavnosti nám pomáhá pochopit tajemství církve a v ní i Svatého stolce ve světle dvou biblických ikon, které Duch napsal na stránkách Skutků apoštolů (1,12-14) a v Janově evangeliu (19,25-34).

Začněme tím zásadním, kterým je vyprávění o Ježíšově smrti. Jan, jediný z Dvanácti přítomný na Kalvárii, viděl a dosvědčil, že pod křížem spolu s ostatními ženami stála Ježíšova matka (v. 25). A na vlastní uši slyšel poslední slova Mistra, mezi nimiž byla tato: „Ženo, hle, tvůj syn!“ a pak, obrácena k němu: „Hle, tvá matka!“ (v. 26-27).

Mateřství Marie skrze tajemství kříže učinilo nepředstavitelný skok: matka Ježíše se stala novou Evou, protože Syn ji spojil se svou vykupitelskou smrtí, zdrojem nového a věčného života pro každého člověka, který přichází na tento svět. Téma plodnosti je v této liturgii velmi přítomné. Úvodní modlitba to hned zdůraznila, když jsme prosili Otce, aby církev, podporovaná Kristovou láskou, „byla stále plodnější v Duchu“. Plodnost Církve je stejná jako plodnost Marie a uskutečňuje se v životě jejích členů v míře, v jaké „v malém“ prožívají to, co prožila Matka, to jest milují podle lásky Ježíše. Veškerá plodnost Církve a Svatého stolce závisí na Kristově kříži. Jinak je to jen zdání, ne-li něco horšího. Jeden velký současný teolog napsal: „Jestliže je církev stromem, který vyrostl z malého hořčičného semínka kříže, pak je tento strom předurčen k tomu, aby sám produkoval hořčičná semínka, a tedy plody, které opakují tvar kříže, protože právě kříži vděčí za svou existenci“ (H.U. von Balthasar, *Cordula ovverosia il caso serio*, Brescia 1969, 45-46).

V kolektě jsme také prosili, aby Církev „jásala nad svatostí svých dětí“. Tato plodnost Marie a církve je totiž neoddělitelně spjata s její svatostí, tedy s její podobou Kristu. Svatý stolec je svatý stejně jako církev, ve svém původním jádru, skrze vlákna, z nichž je utkaný. Tak apoštolský stolec uchovává svatost svých kořenů, zatímco je sám jimi uchováván. Není však o nic méně pravda, že žije také ve svatosti každého ze svých členů. Nejlepší způsob, jak sloužit Svatému stolci, je tedy snažit se být svatými, každý podle svého stavu a úkolu, který mu byl svěřen.

Například kněz, který osobně nese těžký kříž kvůli svému kněžskému úřadu, a přesto každý den chodí do kanceláře a snaží se co nejlépe vykonávat svou práci s láskou a vírou, tento kněz se podílí a přispívá k plodnosti církve. A tak i otec nebo matka rodiny, kteří doma prožívají těžkou situaci, mají problémového syna nebo nemocného rodiče, a přesto se s nasazením věnují své práci, jsou plodní plodností Marie a církve.

Přejdeme nyní k druhé ikoně, kterou popsal svatý Lukáš na začátku Skutků apoštolů a která zobrazuje Ježíšovu matku spolu s apoštoly a učedníky v večeřadle (1,12-14). Ukazuje nám Mariino mateřství vůči rodící se církvi, „archetypální“ mateřství, které zůstává aktuální v každé době a na každém místě. A především je vždy plodem velikonočního tajemství, daru ukřižovaného a vzkříšeného Pána.

Duch Svatý, který sestupuje s mocí na první společenství, je tentýž, kterého Ježíš vydal svým posledním dechem (srov. J 19,30). Tato biblická ikona je neoddělitelná od první: plodnost Církve je vždy spjata s milostí, která vytryskla z Ježíšova probodeného srdce spolu s krví a vodou, symbolem svátostí (srov. J 19,34).

Maria ve večeřadle, díky mateřskému poslání, které přijala u paty kříže, je ve službě rodící se komunitě: je živou pamětí Ježíše a jako taková je, takřka, centrem přitažlivosti, které harmonizuje rozdíly a zajišťuje, že modlitba učedníků je jednotná.

Apoštolové jsou i v tomto textu uvedeni jménem a jako vždy je první Petr (srov. v. 13). Ale on sám, ba dokonce on jako první, je ve svém úřadu podporován Marií. Podobně Matka církev podporuje úřad Petrových nástupců mariánským charismatem. Svatý stolec prožívá zcela zvláštním způsobem současnou přítomnost těchto dvou pólů, mariánského a petrovského. A právě mariánský pól zajišťuje plodnost a svatost petrovského pólu svou mateřstvím, darem Krista a Ducha.

Drazí bratři a sestry, chvalme Boha za jeho Slovo, které osvětluje naše kroky i náš každodenní život ve službě Svatému stolci. A osvětlení tímto Slovem obnovujeme svou modlitbu: „Dej, Otče, ať tvá církev, podporovaná Kristovou láskou, je stále plodnější v Duchu, raduje se ze svatosti svých dětí a shromažďuje v svém lůně celou lidskou rodinu“ (kolekta).

DUCHOVNÍ POUŤ SVATOU BRANOU (4)

(BAZILIKY SV. PETRA V ŘÍMĚ)

REMITTUNTUR EI PECCATA MULTA¹

Bylo jí odpuštěno mnoho hříchů (Lk 7,47)

Devátý panel nás uvádí do jídelní síně. Ježíš byl pozván jedním farizeem jménem Šimon a oběd probíhal jako obvykle. Ale hle nevhodná návštěva, která vzbudí u pána domu nelibost, Vchází žena, kterou všichni znali jako velkou a veřejnou hříšnici. Proč přišla? Žena, která jistě zůstávala v povzdálí, slyšela slova naděje a výzvy ke kajícínosti, kterými se Ježíš obracel na své posluchače. Žena je vzala vážně a vnímala, že promlouvají k ní. Vedena intenzívní a upřímnou kajícíností vstupuje do jídelní síně, kde se Ježíš nacházel: skloní se k jeho nohám, omývá je svými slzami a osušuje dlouhými vlasy, které kdysi byly symbolem jejího hříšného života.

Ježíš čte v srdci této ženy, vidí její bolest, tak silnou, že spaluje mlází hříchu, a s božskou autoritou pronáší: „*Odpouští se*

ti hříchy“ (Lk 7,48).

Šimon to nechápe, je překvapený ... skoro pohoršený tou dobrotou, která se mu zdá přehnaná: panel ho zobrazuje zadumaného, pochybujícího, vzdáleného Ježíšovu gestu.

Nestává se totéž i nám! Otevřme srdce krásné a radostné zvěsti, kterou Ježíš přinesl světu. Ta radostná zvěst zní: Bůh nás miluje, Bůh nás očekává, Bůh je vždy připraven odpustit.

MODLEME SE

Ježíši nechci mít chladné srdce, nenávistné a nehostinné, jakým bylo srdce onoho farizea.

Ať ve mně nikdy neutuchá jistota, že mě Bůh miluje a je stále připraven odpustit mně a také mým bližním. A já Jej musím napodobit. Amen.

¹ OMILOSTNĚNÁ HŘÍŠNICE. Ježíš u stolu s farizeem Šimonem odpouští hříšnici, která kajícně svými vlasy stírá slzy, kterými skrápěla Pánovy nohy. (Lk 7,36-39; 48.50).

SEPTUAGIES SEPTIES²

Sedmasedmdesátkrát (Mt 18,22)

Desátý panel představuje Petra, který se obrací na Ježíše s otázkou, kterou v srdci máme všichni. Apoštol se ptá Ježíše: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ (Mt 18,21). Petrovi se možná zdálo, že je velkorysý, když je s to sedmkrát odpustit. Ale Ježíš je neúprosný: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale (třeba) sedmdesátsedmkrát“ (Mt 18,22). Tato slova činí křesťanství jedinečným mezi všemi náboženstvími světa. My, křesťané, jsme lidmi odpuštění, jsem lidmi, kteří věří, že nenávist se překoná pouze láskou a zloba se může překonat jen větší dobrotou.

Dějiny nám neustále dávají za pravdu, ale Ježíšovo poselství je náročné a hrdinské: aby se dalo pochopit a žít, je třeba nové srdce, srdce souznící s Božím srdcem.

Je třeba obrácení! Projít Svatou branou znamená právě toto: vyjít ze světa, abychom vstoupili do jiného, opustit způsob myšlení lidí, abychom si osvojili Boží smýšlení.

Při pohledu na panel je třeba zdůraznit vskutku krásný a dojemný detail: Ježíšova ruka je strávena pohlazeními od poutníků, kteří prošli Svatou branou.

Možná tímto gestem chtěli říci: „Ježíši, vezmi mě za ruku a ved' mě do tvého Království Lásky a Odpuštění!“

Na tomto místě se vybavují slova, která F. Dostojevskij psal své neteri Soně v lednu 1868: „Na světě existuje jediná pozitivně dobrá osoba: je to Kristus! Zjevení této osoby bezmezně a nekonečně krásné je už mimořádným zázrakem“.

MODLEME SE

Ježíši, Ty jediný jsi nás poučil, že nenávist se přemáhá láskou, zloba dobrotou, urážka odpuštěním. Pomoz nám uchovat si stále živou tuto úžasnou novost, která jediná dokáže změnit dějiny lidí. Amen.

² POVINNOST ODPUŠTĚNÍ. Na Petrovu otázku, zdali je dostatečné odpustit až sedmkrát, Ježíš odpovídá „sedmasedmdesátkrát“, tedy že odpuštění nesmí mít limity (Mt 18,21-22).

CONVERSUS DOMINUS RESPEXIT PETRUM³

Pán se obrátil a pohleděl na Petra. (Lk 22,61)

Ale proč musíme vždy odpustit? Odpověď je prostá: musíme odpustit vždy, protože Bůh nám stále odpouští! Jestliže s kajícím srdcem učiníme krok návratu k Bohu, vždy jej nacházíme připraveného odpustit nám jakýkoliv hřích. Petr byl prvním, kdo tuto zkušenost udělal.

Během dramatických okamžiků Pánova utrpení, měl Petr pochybnosti: pochyboval, že Ježíš by mohl být poražen, že zloba by mohla ovládnout dobro, a proto Ježíše zapřel. Tak se od Něj vzdálil a poddal se logice světa, kterou je arogance, ovládání, pýcha.

Ale podle vyprávění evangelisty Lukáše, jen co Petr zapřel, Ježíš na něj upřeně pohleděl, a tímto pohledem plným milosrdenství mu sdělil toto poselství: „Bud' v klidu, nezvítězí zlo, zloba, nezvítězí pýcha. Zvítězí a vždy bude vítězit

dobrota: jen je třeba trpělivě a s pokorou očekávat čas Boží. Petře, důvěřuj Bohu ... a za pár hodin, uvidíš světlo Božího vítězství: uvidíš mě Vzkříšeného! A je to jen začátek vítězství!“

Petr uvěřil, litoval, že pochyboval, propukl v pláč a jeho duše našla krásu a jistotu víry ... až k mučednictví, k němuž došlo na vatikánském pahorku, kde dnes milióny lidí přicházejí na pouť, aby s Petrem oživilí návrat k živější, přesvědčivější a důslednější víře.

MODLEME SE

Petře, tys poznal slabost a ponížení zapření.

Ale v Ježíšových očích jsi viděl nedotčenou Lásku, viděl jsi stále připravené odpuštění. A plakals, a tak jsi znovu našel nevinnost své duše. Dej mi slzu: alespoň jednu slzu. Amen.

³ PETROVO ZAPŘENÍ. Ježíš se svázanýma rukama obrací pohled na Petra, litujícího že jej zapřel než kohout zakokrhal (Lk 22,61-62).

Srdce Ježíšovo

Tomáš kardinál Špidlík, S.J., čestný občan Pustiměře

Ještě před nedávném se okázale slavival svátek Božského srdce. V kostelech bylo hned na první pohled poznat, kdy je první pátek v měsíci. Bývalo zasvěcení rodin, smírné pobožnosti. To všechno dnes upadá a ozývají se naopak námitky proti této pobožnosti, že je sentimentální, že neodpovídá mentalitě dnešních lidí, že vede k nesprávné představě o Kristu. Co o tom všem máme soudit?

Je potřeba zdůraznit na prvním místě, že konkrétní forma a způsob pobožnosti vždycky odpovídá člověku a jeho mentalitě. Ten, ke komu se v modlitbě obracíme, je vždycky Bůh Otec; modlíme se k němu skrze Ježíše Krista, v Duchu svatém, ve společenství svatých, tj. ve společenství celé církve. Z této skutečnosti nemůže nic zmenšit žádná pobožnost, jinak by nebyla křesťanská. Konkrétní formou pobožnosti se však vyjadřuje naše vlastní specifická potřeba, přání, touha, názor a postoj ke světu a k Bohu. Najdeme-li v lesích kapličku sv. Huberta, asi se nezmýlíme, když řekneme, že ji postavil hajný nebo někdo, kdo sem chodil lovit. Když vidíme, že je v kostele socha sv. Dominika, Hyacinta, sv. Kateřiny Sienské, právem si myslíme, že jej asi stavěli dominikáni. Je samozřejmé, že se tu uctívá především Bůh v Nejsvětější Trojici, všichni svatí, ale osobní postoj modlících si z té mnohosti vybral jako charakteristické to, co mu bylo nejbližší.

Tento zvláštní specifický postoj se zračí i v představách Krista samého. Těm, kteří umísťovali v kupolích katedrál velkou mozaiku Pantokratora, Vládce nebe i země, byla především blízká myšlenka na Krista, který zvítězil nad císaři a králi země. Bylo to v první době, když církev vyšla z katakomb a dočkala se veřejného uznání. Když pak později tento velebný obraz ustoupil a nahradil jej Ukřižovaný, bylo to znamení, že křesťané prožívali znovu živě pravdu, že Kristus v tomto světě stále ještě trpí. Proti těmto gotickým křížům, sochám bičování, korunování trním, se jeví Michelangelův Poslední soud v Sixtinské kapli hrozným zesvětštěním. Alespoň tak se někomu zdá. Jiný postoj k obrazu nám řekne opak. Ale Kristus vládnoucí na trůně i Kristus trpící vyjadřují jen částečně jeho osobu. Pročpak neznázornit Vykupitele v podobě dokonalého člověka, se všemi přednostmi lidského těla, svalů, pohybů? Takový je člověk renesančních mistrů. Je to plný člověk, nezničitelný, proto je tak krásné jeho tělo i po smrti, ležící v klíně Matky - máme před očima právě Michelangelovu Pietu - , je to člověk, který je soudce živých i mrtvých - Kristus v Sixtinské kapli - tedy Bohočlověk.

Chápeme-li renesančního Krista tímto způsobem, pak jistě neznamenají tyto obrazy úpadek, ale naopak jistý pokrok, posílení vědomí, že Bůh vzal na sebe cele a dokonale všechno, co je lidské. To však neznamená, že všichni renesanční malíři uspěli. Nehledě k tomu, že božství zobrazili někdy jen slabými náznaky, i sama plnost lidství je tajemstvím. Kdo pochopí člověka?

Jisté je, že člověk není jenom viditelné tělo. Neposuzujeme bližní jenom podle vnějšího vzhledu. Tak napomínají od pradávna všichni rozvážní. Podle čeho jej tedy máme hodnotit? Intelektuálové hodnotí lidi podle rozumu, podle nadání, učenosti. Bráníme se tomu všichni, člověk není jenom to, co myslí. Odvoláváme se na mravní jednání, na skutky.

Často slyšíme, že v těch je pravá hodnota člověka. A přesto i tato mravnost může být jen něčím zevnějším. Mravními měřítky měřili farizeové. Ježíš dal před nimi přednost

publikánovi a veřejné hříšníci. Často se tou myšlenkou zabývá Dostojevský a ukazuje, jak se pravá hodnota člověka nedá měřit ani morálními činy a že někdy zřejmí hříšníci jsou už Bohu blíží než všichni ostatní.

Co je tedy člověk? Jeho jádro je skryté a tajemné a jazyky skoro všech národů je označují slovem srdce. Jsme takoví, jací jsme v srdci. I Bible stále užívá těchto výrazů. Lidé pozorují zevnějšek, Bůh však vidí srdce člověka (1Sam 16,7), čte tam jako v otevřené knize. Protože pak srdce je naše skryté »já«, to, co jsme my opravdu, milost Boží, Duch svatý sídlí v srdci, tam se člověk a Bůh dotýkají. Mluvit o srdci Ježíšově tedy znamená mluvit o samém jádru jeho lidství, spojeného s božstvím v jedno »já« , v jednotě osoby Bohočlověka. Není náhodné, že úctu k Božskému srdci ironizují racionalisté, že jejími zásadními odpůrci byli jansenisté. Ani intelektualismus, ani tvrdý moralismus nemají zájem proniknout hlouběji než sahá logika a všeobecné normy mravnosti.

Moderní teologie i filosofie však je, jak říkají, antropologická. Má zájem o tajemství člověka, pokouší se je odhalovat v životní souvislosti, v hloubce psychologické i náboženské. Přirozeným symbolem této snahy je tedy srdce. Tím se ovšem nevyhneme zásadní otázce: Jak k srdci proniknout? Jak je poznat a odhalit jeho tajemství?

Teoretická a schématická odpověď není těžká. Zakládá se na všeobecném psychologickém principu: jen podobné poznává podobné. Barvy poznáváme očima, zvuky ušima, všeobecně řečeno, všechno, co je hmotné, tělesné, se poznává hmotnými smysly. Inteligenci, nadání člověka, odhadujeme rozumem. Mravní jednání soudíme podle mravního postoje vlastního. A srdce? Odpověď může být jen jedna: srdce se poznává srdcem.

Tato schématicky prostá a logická odpověď má ovšem dalekosáhlé následky pro náboženský život. Jeho cíl je poznání Boha v Kristu. O jaké poznání však jde? Neznáme jeho tělesnou podobu. Ale i kdybychom ho viděli na vlastní oči a slyšeli na vlastní uši jeho kázání, odešli bychom bez zájmu, jako tolik jeho současníků, kdybychom se nesnažili proniknout hlouběji. Co znamená hlouběji, už víme. V náboženském smyslu se nedá říci, že zná Krista každý, kdo důkladně prostudoval jeho nauku, jeho slova, principy. Ten, kdo je zachovává, se k němu ovšem přiblížil daleko těsněji. Ale právě on, který chce slova Kristova učinit skálou, na které postaví hrad svého života, je si den ze dne více vědom, jak je těžké slovům rozumět, nerozumíme-li osobě, která je pronáší, nedovede-li se vžít do jejího postoje, do jeho citů.

Toto vžívání se nedá vypsát v knihách, nemůže se vyjádřit v zákonech a nařízeních, k tomu se dojde jenom jakýmsi zvláštním psychologickým a náboženským procesem připodobnění. Jedna z nejcharakterističtějších invokací ze slovníku úcty k Božskému srdci zní: »Ježíši tichý, srdce pokorného, učiň naše srdce podle srdce svého«.

Tento proces vnitřní asimilace a vzájemného pochopení je tedy podstatný prvek této pobožnosti. Poslední závěr ovšem je zkušenost, že jádro Ježíšovy osobnosti je bezmezná láska k Bohu a k lidem, že se tato láska nechápe, že ji lidé odmítají. Tím tedy přirozeně vzniká i myšlenka tzv. smíru, tj. touha vynahradit netečnost jiných vlastní láskou. Jak vidíme, je to myšlenka, která tu přirozeně vyplyne. Přesto však nebylo snad vhodné, že se pobožnost k Božskému Srdci; příliš propagovala jenom pod tímto zorným úhlem. Obyčejně vždycky špatně působí závěry, kde nejsou dost jasné předpoklady, z nichž vyšly. Má-li tedy být úcta k Božskému srdci znovu přitažlivější, zdá se nám, že by bylo lépe více zdůrazňovat její antropologické základy, které jsou dnes tak aktuální.

Ozvěny z Nového Dvora

TRAPISTICKÉHO OPATSTVÍ BRATRA RAFAELA Z PODIVIC

Vážení přátelé,

možná se divíte, proč se „Ozvěny z Nového Dvora“ pro tentokrát změnilly na „Ozvěny z Latrunu“. V poslední době vám přinášíme zprávy o této dceřiné komunitě Sept-Fons a tedy sesterské komunitě Nového Dvora, která byla založena v roce 1890 ve Svaté zemi.

Válka, která tuto oblast světa rozděluje, se samozřejmě dotýká i našich bratří. Možná jste zachytili v médiích, že 29. dubna zasáhl tuto oblast požár, který se přiblížil až ke zdem

kláštera. I když budovy byly díky Bohu ušetřeny, oheň zničil několik hektarů vinic (třetinu) a polovinu sadu olivovníků, z nichž mnohé jsou staré více než sto let. Víno a olivový olej jsou zdrojem obživy tamní komunity.

Pokud se chcete podívat na záběry, po požáru, najdete na tomto odkazu dvouminutové video: <https://youtu.be/9TNmzdsoRY>.

Požár se odehrál na pozadí znovuzrození komunity, o kterém bych nyní rád řekl pár slov. Situace ve Svaté zemi působí, že povolání ke kněžství a řeholnímu životu, včetně k mnišskému životu, jsou vzácná. Pouze povolání z jiných zemí umožňovala uchovat řeholní život v této zemi, ve které žil Pán Ježíš. Přestože do opatství Latrun výjimečně přicházeli mladí křesťané z této země a občas i několik Libanonců, komunitu tvořili a

dodnes tvoří především křesťané z Francie. Otec Daniel Kvapil, původem z Olomouce, který se stal mnichem v Novém Dvoře, je jedním z těch, kteří se díky opatství Sept-Fons snaží oživit Latrun, z něhož se stala postarší komunita.

V současné době je představeným komunity (mnišským komisařem) Dom Guillaume Jedrzejczak a místním představeným Dom Patrick, emeritní opat ze Sept-Fons. Přítomnost devíti bratří ze Sept-Fons ve věku od 27 do 77 let podporuje šest původních bratří z Latrunu. Svatou zemi nemůžeme opustit! Ještě před požárem se bratři pustili do organizace prací, počínaje domem pro hosty, který od dob Metuzaléma neviděl instalatéra, malíře ani elektrikáře. „Dokonce i pavučiny jsou zde původní“, dodává Dom Guillaume, který je v Novém Dvoře, když vám píše. I když jsme dnes opět všichni vděční Prozřetelnosti, že komunitu a budovy ochránila, bratři potřebují vaši pomoc: jejich hospodářství, které se v poslední době úspěšně stabilizovalo, bylo požárem silně zasaženo, jak si jistě dovedete představit. A potřeba obnovit to, co si obnovu zaslouží, je ještě naléhavější.

Své dary posílejte jako obvykle na Nový Dvůr. Všechny dary přijaté do 31. července budou převedeny na účet Latrunu.

Po smrti papeže Františka jsme volbu Petrova nástupce doprovodili svými modlitbami. Papež Lev XIV. přijal těžkou službu, kterou rovněž podpoříme svými modlitbami. Stejně jako zakladatelé našeho kláštera je to muž, který opustil svou zemi, aby odpověděl na Boží volání. Kéž ho Bůh v jeho díle podporuje.

To, co bratři potřebují, je také pomoc vašich modliteb. I v tomto ohledu na vás spoléháme. Již nyní vám děkuji za vaši štědrost a věrné přátelství,

Svůj příspěvek můžete poskytnout ve prospěch účtu: 279962003/0300.

Br. M.-Samuel, opat Nového Dvora

OPATSTVÍ NOVÝ DVŮR, DOBRÁ VODA 20, CZ, 364 01 TOUŽIM

novydvur.cz

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farností u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Manžel odjel na montáž do Číny. Každý měsíc posílal domů balíčky s místním ovocem, o kterém tvrdili, že má omlazovací účinky. Když se po dvou letech vrátil domů, přivítala ho manželka s miminkem v náručí. „Co to má znamenat?“, rozohní se manžel. „Ty jsi mi byla nevěrná?“ – „Ale kdepak! To je děda, on se toho ovoce pokaždé přejedl!“

II.

Muž se ženou jedou tábořit. Postaví stan a večer se uloží ke spánku. Po nějaké době muž ženu vzbudí, a říká: „Podívej se na nebe a řekni mi, co vidíš?“ – „Vidím nádheru, miliony hvězd.“ – „A co ti to říká?“ Žena chvíli přemýšlí a pak řekne: „Viděno z hlediska astronomie, jsou to miliony galaxií a biliony možných planet. Astrologie mi říká, že Saturn leží v konjunkci se Lvem. Co se času týče, usuzuji, že máme 3 hodiny a pár minut. Teologicky, že náš Pán je všemohoucí a my všichni jsme jen nicotně malí. Meteorologicky mi to říká, že budeme mít dnes krásný den. No a co to říká tobě?“ – „Prakticky viděno, máme malér, někdo nám ukradl stan!!!“.

III.

Po létech..., když se láska vytratí... Muž sedí doma na gauči, dívá se na televizi, když z kuchyně slyší hlas své manželky... „Co si dáš k večeři miláčku? Kuřátko, hovězinku, nebo jehňátko?“ Muž odpoví: „Děkuji, dám si kuřátko.“ A z kuchyně se ozve: „Ty tam máš pomazánku. Já si povídám s kočičkou...“.

IV.

Manžel se vrátil z práce a manželka mu říká: „Poslouchej, Cyrile, byl tu nějaký chlap a chtěl koupit osla.“ – „A co jsi mu řekla?“ – „Že nejsi doma.“

V.

„Minulý týden mojí ženě padlo do oka zrnko písku a po ambulantním zákroku jsme doktorovi museli zaplatit 1.500,-Kč!“ – „To nic není, drobnost. To mojí ženě včera padnul do oka norkový kožich a stálo mě to 98.000,- Kč!“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 15. - 22. června 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 15. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE SV. VÍT, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00:	za + Víta POSPÍŠILA, rodiče z obou stran, sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ZAREMBOVY a ČTVRTNÍČKOVY
		PODIVICE 11.00	za + Antonína KOLAŘÍKA, manželku, rodiče z obou stran a duše v očistci
		TOPOLANY 18.00	za + Amálii DOLEŽALOVOU, živou a + rodinu
PONDĚLÍ 16. června	PONDĚLÍ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a zemřelou rodinu
ÚTERÝ 17. června	ÚTERÝ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	SVATÝ HOSTÝN	POUŤ KNĚŽÍ
STŘEDA 18. června	STŘEDA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00	za + Ludmilu a Ludvíka HORECKÝCH, syna Lud'ka, živou a zemřelou rodinu
ČTVRTEK 19. června	SV. JAN NEPOMUK NEUMANN, BISKUP	PODIVICE 8.00	za dar víry a sílu Ducha Svatého pro její předávání v rodinách
PÁTEK 20. června	PÁTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Františka a Annu LUSKOVY, syna, sourozence, rodiče z obou stran s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu LUSKOVU	
SOBOTA 21. června: SV. ALOIS GONZAGA, ŘEHOLNÍK			
NEDELE 22. června	SLAVNOST TĚLA A KRVĚ PÁNĚ PUSTIMĚŘ: PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ (2)	PODIVICE 8.00:	za živou a zemřelou rodinu POSPÍŠILOVU, KOLAŘÍKOVU a DOSTÁLOVU
		DRYSICE 9.30	za + Ladislava BUREŠE, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		PUSTIMĚŘ 11.00	za + rodinu LOUBALOVU a POSPÍŠILOVU a za živou a + rodinu NOVOTNOU
		TOPOLANY 18.00: na poděkování Pánu Bohu s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu LEKEŠOVU, GAZDÍKOVU a MAHDALOVU	
PUSTIMĚŘ: PROCESÍ CORPUS DOMINI: ROTUNDA, SV. ANNA, P. M. LURDSKÁ, KOSTEL			

INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA II. POLOLETÍ 2025 (1.7. - 31.12.2025)

zapisují **16. - 29. června 2025** po mši svaté ve všední dny
(PUSTIMĚŘ- v sakristii; DRYVICE – na faře; PODIVICE, TOPOLANY - i v neděli - v sakristii).

POŘAD BOHOSLUŽEB: 22. - 29. června 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 22. června	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ PUSTIMĚŘ: PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ (2)	PODIVICE 8.00: za živou a zemřelou rodinu POSPÍŠILOVU, KOLAŘÍKOVU a DOSTÁLOVU	
		DRYSICE 9.30	za + Ladislava BUREŠE, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		PUSTIMĚŘ 11.00	za + rodinu LOUBALOVU a POSPÍŠILOVU a za živou a + rodinu NOVOTNOU
		TOPOLANY 18.00: na poděkování Pánu Bohu s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu LEKEŠOVU, MAHDALOVU a GAZDÍKOVU	
		PUSTIMĚŘ: PROCESÍ CORPUS DOMINI: ROTUNDA, SV. ANNA, P. M. LURDSKÁ, KOSTEL	
PONDĚLÍ 23. června	VIGÍLIE SLAVNOSTI NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE		
	PONDĚLÍ 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Josefa SUMCE a Boží požehnání pro rodiny
ÚTERÝ 24. června	SLAVNOST NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu SMETANOVU, VACULOVU a MAHDALOVU
STŘEDA 25. června	STŘEDA 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00	za + Vojtěcha BARTOŠKA, švagra, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
ČTVRTEK 26. června: ČTVRTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ			
PÁTEK 27. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE JEŽÍŠOVO	PODIVICE 8.00	za +P. Františka PETRŮ, živou a +rodinu BENÍČKOVU, ZELENKOVU a BUČKOVU
SOBOTA 28. června: NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE			
NEDĚLE 29. června	SLAVNOST SV. PETR A PAVEL, APOŠTOLOVÉ HLAVNÍ PATRONI BRNĚNSKÉ DIECÉZE	PUSTIMĚŘ 8.00: na poděkování Pánu Bohu za 70 let života s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro Pavla HROZU	
		DRYSICE 9.30: za + Milana RYŠÁNKU, rodiče z obou stran, švagra, švagrovou a bratra Františka	
		PODIVICE 11.00: za + Hedviku KRATOCHVÍLOVOU, manžela, dceru, zetě, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA II. POLOLETÍ 2025 (1.7. - 31.12.2025)

zapisují **16. - 29. června 2025** po mši svaté ve všední dny
(PUSTIMĚŘ- v sakristii; DRYSE - na faře; PODIVICE, TOPOLANY - i v neděli - v sakristii).